

γυναικός τινος, διότι τὸ κτύπημα ἐξετάθη ἀπὸ τοῦ ἱκρινώματος εἰς τὴν βάσιν τῆς στήλης. Δύο ψυχαὶ συγχρόνως ἀνέβησαν περὶ εἰς εἰς τὸν οὐρανόν.

Ὁ Ἀδριανὸς ἐχύθη ἐπὶ τὴν Κ. Πρεσσὺ διὰ τὰ τὴν περιποιηθῇ· τὸ πλῆθος συνεκινήθη· ἄνδρες ῥακέν-
δῶται ἐκλαίον καὶ κατηρῶντο τὸ δικαστήριον.

Ἡ μηχανὴ ἐξηκολούθει τὸ ἔργον τῆς.

Ἡ Κ. Πρεσσὺ μετῆνέχθη παρὰ τοῦ Κλαυδίου καὶ τοῦ Ἀδριανοῦ εἰς μικρὰν γειτονικὴν οἰκίαν, καὶ τὸ πλῆθος ἠκολούθει ἐνθαυρον.

Ἀλλὰ πᾶσα περιποίησις ἦτον ματαία. Ἡ Μαργαρίτα δὲν ὑπῆρχε πλέον.

Ὁ Κλαύδιος Μουριὲ καὶ ὁ Ἀδριανὸς ἠγρόντησαν παρὰ τὸ πτώμα τῆς νεαρᾶς γυναικὸς, καὶ τὴν ἐπιούσαν ἀφού τῇ ἀπέδωκαν τὰ τελευταῖα χρεῖα, κατέλιπον τοὺς Παρισίους καὶ κατετάχθησαν ἀπλοῖ στρατιῶται εἰς τὸν στρατὸν τῆς Ἀρκτου καὶ τῆς Σάμβρης Μεύσης. Εἰσέβαλον τότε τὰ γαλλικὰ στρατεύματα εἰς τὰς κάτω χώρας μετὰ ἐνδοξον στρατείαν ἥτις ἐδόξεως τὰ ὀνόματα τοῦ Ἰορδάνου, τοῦ Πισεργῦ καὶ τοῦ Μορώ.

Ὅποια λαμπρὰ ἐποχὴ διὰ τὸ στρατόπεδον!

MERY.

Τ Ε Λ Ο Σ.

ΡΑΥΜΟΝΔΟΣ ΚΑΙ ΜΑΡΙΑΝΑ.

(ΔΙΗΓΗΜΑ.)

(Συνέχεια ὁρα φυλ. 52).

Κυρία, ἀνεκάλυψα ἐκ τῆς φυλακῆς μου ἕνα μῆλιον μακρὰν ἀπὸ ἐδῶ, μίαν πεπαλαιωμένην λέμβον, δεμένην εἰς τὸ παραθαλάσσιον, ὑπάγω νὰ τὴν λύσω καὶ νὰ ἐγκαταλείψω μετ' αὐτῆς εἰς τὴν ἀσασίαν τῆς θαλάσσης. Τῆς θαλάσσης; Δί-
καιε Θεέ! Καὶ δὲν βλέπεις ὅποια τρομερὰ τρικυμία ἐγείρεται; Τὴν βλέπω, καὶ ἐντοσούτῳ θὰ δράξω αὐτὸ τὸ μέσον, διότι δὲν εἶναι τόσον βέβαιον ὅτι θὰ χαθῶ εἰς τὰ κύματα, ἐνῷ ἂν μείνω περισσότερο εἰς αὐτὴν τὸν ὀλεθρὸν τόπον ὃ θάνατός μου εἶναι ἄφευκτος. Προτιμῶ λοιπὸν νὰ χαθῶ εἰς τοὺς βυθοὺς τῆς θαλάσσης, καὶ αὐτὸς ὁ θάνατος εἶναι ὀλιγώτερον σκληρὸς εἰς ἐμὲ ἐπειδὴ θὰ ἀποθάνω μακρὰν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τυράννου τῆς πατρίδος μου. Αἱ! καλὰ λοιπὸν, δὲν θὰ ἀναχωρήσης μόνος, ἀπεκρίθησαν ἡ μήτηρ καὶ ἡ θυγάτηρ. Ἰδοὺ ἡμεῖς αἵτινες ἀπεφασίσσαμεν νὰ σὲ ἀκολουθήσωμεν παντοῦ ὅπου τὰ κύματα σὲ ὀδηγήσουν καὶ νὰ ζήσωμεν ἢ νὰ ἀποθάνωμεν μαζὺ με σέ. Ἄς ὑπάγωμεν εἰς τὴν λέμβον, καὶ ἐναντίον τῆς τρικυμίας, ἃς τολμήσωμεν νὰ ἐμῶμεν εἰς τὴν θάλασσαν. Ὅποιον δειγμα ἀφροσύσεως με ἐκάμετε νὰ ἴδω, εἶπεν ὁ Ραυμόνδος. Ποτὲ, ὅχι ποτὲ δὲν ἀμφίβαλλον περὶ τῆς ἀγάπης σας. Πόσῃν ἡδο-

νὴν αἰσθάνεται ἡ ψυχὴ βλέπουσα ὑμᾶς ἀφιερωμένους εἰς τὴν τύχην μου. Ἀλλὰ ποτὲ βέβαια δὲν θὰ σᾶς κάμω τοιαύτην ἀδικίαν ἀφίπων ὑμᾶς νὰ κάμετε τοιαύτην θυσίαν. Πόσον ἀψηφῶ τὴν μανίαν τῆς θαλάσσης; ὅταν εἶμαι μόνος ἡ ζωὴ μου εἶναι μικρὸν πρᾶγμα, οἱ δὲ ἄνθρωποι δὲν θὰ χάσουν τίποτε ὅταν ἐγὼ ἀποθάνω. Ἀλλὰ σεῖς, Ἀμελίτσα καὶ Μαριάννα, τόσαι δυστυχεῖς εἰς τὰς ὁποίας ἐπέχετε τόπον μητρὸς τί θέλουν γίνεῖ ὅταν σεῖς τὰς ἐγκαταλείψετε! Ἄ! ὅχι, ὅχι, ἐγκαταλείψετε καλῆτερον ἐμὲ μόνον εἰς τὴν ὀλεθρίαν τύχην μου, δὲν ἤμην ἄξιος νὰ ἀφιερῶσω εἰς ὑμᾶς τὰς ἡμέρας μου. Ἀναχωρῶ καὶ ἂν ὁ Θεὸς λάβῃ συμπάθειαν δι' ἐμὲ ὅπου καὶ ἂν ὑπάγω θέλω σπεύσει νὰ σᾶς πληροφορήσω τὴν τύχην μου καὶ νὰ σᾶς παρακαλέσω, γενναία Ἀμελίτσα νὰ μοῦ ἀποδώσετε τὴν σύζυγόν μου.

Ἀφού εἶπε ταῦτα ἐπορεύθη πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς ἀκτῆς, ὅπου οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀνεκάλυψαν τὴν λέμβον. Ἡ δὲ Ἀμελίτσα καὶ ἡ θυγάτηρ τῆς τὸν ἠκολούθησαν. Ἐπλησίασαν εἰς τὴν λέμβον, ὃ δὲ οὐρανὸς ὅστις κατεστάθη σκοτεινότερος, καὶ ὁ ἄνεμος πνέων μετὰ περισσοτέρας βίας, προεμήνυον ὅτι ἡ τρικυμία ἐμελλε ν' αὐξήσῃ. Μ' ὅλα ταῦτα ἡ Μαριάννα καὶ ἡ μήτηρ τῆς ἐπέμενον νὰ συνοδεύσουν τὸν νέον Σικελὸν εἰς τὴν φυγὴν του. Ἀλλ' αὐτὸς τὰς ἐμπόδιζε λέγων, δὲν θέλω κατ' οὐδένα τρόπον ἐπειδὴ ὁ κίνδυνος εἶναι μέγιστος διὰ σᾶς. Αὕτῃ ἡ λέμβος δύναται νὰ ναυαγήσῃ καὶ ἐγὼ νὰ σωθῶ. Ἀλλὰ σεῖς, ὦ γενναιοτάτῃ θυγατέρα, πῶς θὰ δυνηθῇτε ν' ἀποφύγητε τὴν μανίαν τῆς θαλάσσης. Ἀφήσατέ με μόνον νὰ παλαίσω με τὴν τρικυμίαν, εἶδε θὰ με ἀναγκάσετε νὰ παραδοθῶ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Φριδερίκου διὰ νὰ με ὑψώσῃ ἐντὸς ὀλίγου εἰς τὸ ἱκρίωμα. Ταῦτα δὲ λέγων ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ σχοινίον, καὶ ἐνῷ ἐτοιμαζέτο νὰ περὶ-
σπῇ ἐντὸς, ἡ Μαριάννα καὶ ἡ μήτηρ τῆς τὸν συνέλαβον ἀπὸ τὰ ἐνδύματά του, ἀλλὰ ὅσον αὐταὶ ἐπροσπάθουν νὰ τὸν κρατήσουν, τόσον αὐτὸς ἐπολυπλασίαζε τὰς δυνάμεις του διὰ νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ αὐτάς, τὸ ὅποιον κατωρθώσας ἐπὶ τέλους, ἐπήδησεν εἰς τὴν λέμβον, ἔπειτα κτυπήσας τὸν ἕνα πόδα ἐπὶ τῆς ἀκτῆς καὶ τὸν ἄλλον ἔχων ἐντὸς τῆς λέμβου ὤθησεν αὐτὴν εἰς τὴν θάλασσαν, ἐνῷ δὲ ἡ λέμβος ὠθουμένη ὑπὸ τῶν κυμάτων ἐμακρύνετο τοχέως ἀπὸ τῆς ἀκτῆς, ἀνέκραζεν εἰς τὰς δύο δυστυχεῖς, ὑγιαίνετε καὶ ἀγαπᾶτέ με πάντοτε. Αὗται δὲ ἀπεκρίθησαν. Βάρβαρε, ἡμεῖς ἡδυνάμεθα νὰ σὲ ἀκολουθήσωμεν καὶ οὐ μᾶς ἠρνήθη αὐτὴν τὴν χάριν. Αἱ! ὁ ἔρω καὶ ἡ φιλία δὲν ἡδυνήθησαν νὰ δαμάσουν τὴν καρδίαν σου. Ὁ κίνδυνος εἶναι μέγας, τὸ δὲ γένος μας εἶναι δειλόν, ἡ μεγάλη ὁμως ἀγάπη τὴν ὁποίαν μᾶς ἐνέπνευσας ὕψωσε τὴν γενναιοτήτά μας. Ἐπειτα σιωπήσας ἀπροσῆλως τοὺς ὀφθαλμοὺς των ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἥτις ὀρυσμένη ἐκάλυπτε τὰς ὀχθὰς μετὰ τὰ ἀφορίζοντα κύματά της. Ἀλλὰ ἡ νύξ γενομένη βα-

θεάρα, διαρρήξεν ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ των τὸν οὐρανὸν, τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν καὶ ἄφησεν αὐτὰς ἀπολιθωμένας ἐν τῷ μέσῳ τοῦ φρικτοῦ σκότους, ἔβλεπαν τότε τὰ ἀναχωρήσασθαι, ἀλλὰ τὸ βαθύ σκοτεινόν τὸ ὁποῖον τὰς περικύκλωνε, τὰς ἐκρυπτε τὴν ὁδὸν τὴν ὁποῖαν ἔπρεπε νὰ ἀκολουθήσουν. Αἱ δὲ πολυέριθμοι ἀστραπαὶ αἰτίνες ἐξήρχοντο ἀπὸ τὰ μαύρα νέφη ἤξανον τὴν φρίκην ἐκείνης τῆς σκηνῆς, εἰς τὸ φῶς τῶν ὁποίων ἠδυνήθησαν νὰ διακρίνωσι τὴν λέμβον τοῦ Ραῦμόνδου ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀφρίζοντων κυμάτων πότε μὲν ὑψομένην εἰς τὴν κορυφὴν αὐτῶν, πότε δὲ βυθιζομένην εἰς τὴν ἄβυσσον. Ἀ! δυστυχῆ, ἐφώναξαν τότε ἐκτείνουσαι πρὸς αὐτὸν τὰς χεῖρας. Τί ἔκαμες; ἐφυγες ἀπὸ τὸν θάνατον ἀλλὰ αὐτὸς σὲ ἠκολούθησε κατόπιν.

Οἱ δὲ ἐπανελημμένοι στεναγμοὶ οἵτινες ἐξείρχοντο μὲ δυνάμειν ἀπὸ τὰ στήθη των, ἐπνίζαν τὴν φωνὴν των, αἱ δυνάμεις των τὰς ἐγκατέλειπον, τὰ τρέμοντα γόνατά των ἐλύγιζον, καὶ μὴ δυνάμεναι νὰ περιπατήσουν ἐπεσαν ἀμφοτέρω ἐπὶ τῆς ἁμμου ὅπου ἔμειναν κείμεναι χωρὶς αἰσθήσεως. Ἀλλὰ τέλος ἡ Ἀμελίτσα, λαβοῦσα πρῶτὴ τὴν χρῆσιν τοῦ λογικοῦ τῆς ἔλαθεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τὴν Μαριάναν, καὶ ἀφοῦ ἐπανεφύετο αὐτὴν εἰς τὰς αἰσθήσεις τῆς τὴν ἐβίωσε νὰ ἀναχωρήσουν ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν ὀλέθριον τόπον. Ἐσπικώθησαν λοιπὸν καὶ στηριζόμεναι ἡ μία ἐπὶ τῆς ἄλλης ἐτοιμάζοντο νὰ ἀναχωρήσουν. Ἀλλὰ φεῦ! ὁποῖον τρομερὸν θέαμα ἔμελλε πάλιν νὰ ἀντικρύσῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμοῦς των! Εἰς τὴν λάμψιν μακρᾶς ἀστραπῆς διέκριναν τὴν λέμβον τοῦ Ραῦμόνδου, ἥτις προσκρούσασα ἐπὶ ἐνὸς βράχου συνετρίβη, ὁ δὲ δυστυχὴς νέος καλυφθεὶς ἀπὸ τὰ κύματα ἐφίλονε κησε κατ' αὐτῶν ἐπὶ τινὰ χρόνον καὶ ἔπειτα ἔγεινεν ἄφαντος. Ὁ Ραῦμόνδος ἐχάθη, ἀνέκραξεν ἡ ἀξιοθρήνητος Μαριάννα, δὲν μοῦ μένει ἄλλο εἰμὴ ὁ θάνατος. Ταῦτα δὲ εἰπούσα ἀπεσπᾶσθη ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός της, καὶ ἔκαμε μίαν κίνησιν διὰ νὰ πῆσιν εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλλὰ εὐτυχῶς ἡ Ἀμελίτσα ἠδυνήθη νὰ τὴν κρατήσῃ ἀπὸ μίαν πτυχὴν τοῦ φορέματός της καὶ οὕτως ἐμποδίσασα αὐτὴν ἀπὸ τὸ ἀπηλπισμένον ἐκεῖνο κίνημα τῆς εἶπεν. Σκληρὰ θυγάτηρ, πῶς θέλεις νὰ ἐγκαταλείψῃς τὴν μητέρα σου. Ἀ! πρότερον ἀφαίρεσόν μου τὴν ζωὴν, διότι ἀνίσως σὺ δὲν δύνασαι νὰ ζῇς χωρὶς τὸν Ραῦμόνδον οὔτε ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ ζῇσω χωρὶς τὴν Μαριάναν. Σὺ μοῦ ἔμεινες μόνη πρὸς παρηγορίαν μου καὶ θέλεις νὰ μοῦ φύγῃς καὶ σὺ; Διατί φέρεσαι εἰς ἐμὲ τόσο σκληρῶς; Ὁ Ραῦμόνδος ἐχάθη καὶ ἡ καρδιά μου συλλυπεῖται μετὰ τῆς ἰδικῆς σου διὰ τὸν θάνατόν του, καθὼς σοῦ τὸ ἀποδεικνύουν τὰ ἀφθόνα ρέοντα δάκρυά μου. Ἀλλὰ διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἐραστοῦ σου πρέπει νὰ γείνης βάρβαρος πρὸς τὴν μητέρα σου; Ἀχ! θυγάτηρ μου, φιλότατη μου θυγάτηρ, ἐπανάλαβε τὸ λογικόν σου καὶ ἀνταπόδος ἀγάπην ἀντὶ ἀγάπης.

Ἡ Μαριάννα αἰσχυνομένη διὰ τὰς ἐπιπλήξεις τὰς ὁποίας τῆς ἔκαμνεν ἡ μήτηρ της, ἔμεινε ἄφωνος,

Εὐτέρπ. τόμ. Η'. φυλλ. 53

ἔπειτα ῥιφθεῖσα εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός της εἶπεν· ὦ! μήτέρ μου, πολλάκις μοῦ εἶχες εἰπεῖ ὅτι ἐγνώρισες τὸν ἔρωτα, ἀλλὰ δὲν θὰ ἐγνώρισας ποτὲ βέβαια πόσον εἶναι σκληρὸν τὸ νὰ χάσῃ τις τὸν ἄνθρωπον τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ. Ἀ, ἀνίσως ἡ καρδιά σου ἐγνώριζε αὐτὴν τὴν υπερβολικὴν λύπην πόσον εὐκόλως θὰ μοῦ ἐσυγχώρεις διὰ τὴν υπερβολικὴν ἀπελπισίαν ἀπὸ τὴν ὁποῖαν σὺ μὲ ἀπέσυρες; Εἰμαι ἄξια συγχώρεως, ἐπειδὴ ἔχασα τὸν ἐραστὴν τὸν ὁποῖον ἐλάτρευον. Αὐτὴ ἡ ὁμιλία ἐπέφερε τὴν σύγχυσιν εἰς τὴν ψυχὴν τῆς μητρός της ἥτις ἐναγκαλισθεῖσα αὐτὴν τρυφερῶς τῆς εἶπε, Θυγάτηρ μου, πόσον εὐκόλως ἡ καρδιά μου δύναται νὰ λάβῃ τὴν θέσιν τῆς ἰδικῆς σου! Ἐδοκίμασα τὸ θλιβερόν αὐτὸ αἶσθημα, καὶ ἡ ἐνθύμησίς μου καθεκάστην μοῦ προξενεῖ δάκρυα Γνωρίζω ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ὑπέφεραν πόσον αὐτὰ αἱ θλίψεις εἶναι υπερβολικαί, ἀλλὰ τώρα πλέον πρέπει νὰ ὀπισθῇς μὲ γενναίότητα, ἀφοῦ κανὲν ἱατρικὸν δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν δυστυχίαν σου, τῆς ὁποίας προσπάθησον νὰ ἐλαφρύνῃς τὸ βάρος διὰ τῆς ὑπομονῆς. Μετὰ ταῦτα ἀπεσπᾶναι τὴν θυγάτερα τῆς ἀπὸ τὸ παραθαλάσσιον, ἡ δὲ αὐγὴ ἥτις ἤρχισε νὰ ὑποφώσκῃ ταῖς ἔδειξε τὴν ὁδὸν τῆς πόλεως.

Μετὰ παρέλευσιν δὲ τινῶν ὥρων ἀπὸ τὴν εἰς τὴν οἰκίαν ἐπιστροφὴν των, εἰς ἀξιώματικὸς τοῦ Φριδερίκου ἐπαρουσιάσθη εἰς αὐτάς, ὁ ὁποῖος διευθυνθεὶς πρὸς τὴν Μαριάναν τῆς εἶπεν ὅτι ὁ Βασίλεὺς τὴν προσκαλεῖ νὰ ἐμφανισθῇ ἐμπροσθέν του. Αὐτὴ ἡ διαταγὴ τοῦ Μονάρχου ἦτο δι' αὐτὰς κτύπημα κερανοῦ, πληγὴ θανατηφόρος. Ἡ φρίκη τὰς ἐπάγωσε, τὸ δὲ στόμα των δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκφέρῃ τὸ παραμικρὸν παράπονον. Ἀλλὰ πρὸ πάντων ἡ Ἀμελίτσα ἐκυριεύθη ἀπὸ μεγίστην θλίψιν ἐπειδὴ ἐφαντάζετο ὅτι ἤθελεν ἰδεῖ τὴν Μαριάναν πορευομένην εἰς τὴν καταδίκην ἀντὶ τοῦ Ραῦμόνδου. Εἰς αὐτὴν λοιπὸν τὴν εἰκόνα ἔρριψε μεγάλην κραυγὴν, καὶ περικυκλώσασα ἰσχυρῶς τὴν Μαριάναν μὲ τοὺς βραχίονάς της ἐκραύγαζεν, ὑπάγεις λοιπὸν νὰ ἀποθάνῃς καὶ ἐγὼ θὰ μείνω μόνη ἐγκαταλειμμένη. Θυγάτηρ μου, ἔλα νὰ μὲ ἐναγκαλισθῇς. Ἀπόδος μοι τοὺς τελευταίους χαιρετισμούς σου καὶ λάβε τοὺς ἰδικούς μου. Βάρβαρε Φριδερίκε, τί σοῦ ἔκαμεν ἡ Μαριάννα καὶ τῆς ἀφαίρεις τὴν ζωὴν; Τί σοῦ ἔκαμα ἐγὼ καὶ μοῦ ὑστερεῖς τὸ μοναδικὸν ἀγαθόν μου; Ἐὰν δὲν ἠδυνήθη; νὰ κορέσῃς τὴν ἐκδίκησίν σου ἐπὶ τοῦ Ραῦμόνδου, τί σοῦ πταίει ἡ θυγάτηρ μου καὶ θέλεις νὰ τὴν θυσιάσῃς; Αἱ! Καλὰ τὴν λαμβάνεις, ἀλλὰ οὔτε ἐγὼ δὲν θὰ ἐπιζήσω μετὰ τὸν θάνατόν της. Ναι βεβαίως, ἡ θὰ τὴν ἀποδώσῃ ὁ Φριδερίκος εἰς τὴν μητέρα της, ἡ θὰ τὰς θυσιάσῃ συγχρόνως καὶ τὰς δύο. Τότε ἤθελε νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν Μαριάναν, ἀλλὰ ὁ ἀξιώματικὸς τῆς ἀπέκρινε ὅτι μόνον ἡ θυγάτηρ της ἔχρεώσκει νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ Μονάρχου. καὶ οὕτω τὴν ἐμπόδισεν, ἡ δὲ Μαριάννα ῥιφθεῖσα ἀκόμη διὰ τε-

λευταίαν φοράν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός της δὲν θὰ ἀπεχωρίζετο ποτὲ ἀπὸ αὐτὴν ἂν ἴσως δὲν μετεχειρίζοντο τὴν βίαν. Ἡ δὲ μήτηρ της τὴν ἠκολούθησε μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὀλίγας στιγμὰς, ἔπειτα κυριευθεῖσα ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν θλίψιν της ἔπεσε λυποθυμημένη εἰς τὰς ἀγκάλας τινῶν γυναικῶν τὰς ὁποίας ἡ φίλιὰ εἶχεν ὀδηγήσει εἰς τὴν εἰκίαν της. Αἱ προσπαθεῖαι τῶν κατ' ἀρχὰς ἐστάθησαν ἀνωφελεῖς καὶ μόλις ὕστερον ἀπὸ πολλὴν ὥραν κτύπησαν νὰ τὴν ἐπαναφέρουν εἰς τὴν ζωὴν. Ἀλλὰ φεῦ! ὅζυ, πυρετὸς διεδέχθη τὴν μακρὰν λειποθυμίαν ἡ δὲ ζωὴ της ἦτον ἐγγὺς εἰς τὸ τέρμα της.

Ἡ Μαριάννα ἔρθασε τότε εἰς τὸ παλάτιον τοῦ Φριδερίκου δακρύουσα, τὴν ὁποίαν ἅμα εἶδεν ὁ Βασιλεὺς τῇ εἶπεν. Ἐσκέφθην τὴν συμβουλὴν τὴν ὁποίαν μοῦ ἐδώσατε καὶ ἀνεγνώρισα ὅλην τὴν ὀρθότητα αὐτῆς, ὅθεν θέλω τὴν ἀκολουθήσει. Τσαῦτη αὐστηρότης εἶναι πολλάκις ἐπικίνδυνος, ἀπεφάσισα λοιπὸν νὰ φερθῶ μὲ συγκατάθεσιν καὶ νὰ μὴ θέσω ὄρια εἰς τὴν ἐπιείκειάν μου, λησμονῶ ὅθεν τὸ ἀμάρτημα τοῦ Ραῦμόνδου καὶ τὸν συγχωρῶ καθὼς καὶ τοὺς ἄλλους ἀποιστάτας. Ἐχρεώσται νὰ γίνῃ σύζυγός σου; Καλὰ! Θέλω σήμερον νὰ γίνῃ ἡ τελετὴ τοῦ γάμου σας. Ἡ ἀνδρεία του καὶ αἱ ἄλλαι του ἀρεταὶ δύνανται νὰ γίνουν χρήσιμοι εἰς τὴν Σικελίαν, διὰ τοῦτο ἀπὸ σήμερον τὸν ὀνομάζω διοικητὴν τῆς Μεσσηνίας. Εἰς ἐσὰς δὲ μένει, ὦ Μαριάννα, νὰ τὸν κάμετε νὰ γνωρίσῃ ὅτι τὸ ἀμάρτημά του δὲν δύναται ἄλλως νὰ ἐξαλειφθῇ εἰμὴ διὰ τῆς εἰλικρινοῦς μετανοίας, ἡ δὲ ἀγαθοεργία μου αὕτη δὲν δύναται ἄλλως νὰ ἀνταμειφθῇ εἰμὴ δι' ἐντελοῦς ὑποταγῆς εἰς τὰς θελήσεις μου. Φύλακες, φέρετε ἔξω τὸν Ραῦμόνδον ἀπὸ τὸν Πύργον καὶ ὀδηγήσατέ τον ἐδῶ. Θέλω μόνος μου νὰ τοῦ ἀναγγεῖλω τὴν χάριν του καὶ τὴν εὐτυχίαν του.

Ἡ Μαριάννα ἐκπεπληγμένη δὲν τολμᾷ νὰ πιστεύσῃ ἐκεῖνα τὰ ὁποία ἀκούει. Οἱ λόγοι τοῦ Φριδερίκου εἶναι ἄραγε ἀληθεῖς, εἶλεγε καθ' ἑαυτὴν, ἢ μήπως εἶναι παγίς τὴν ὁποίαν στήνει πρὸς ἐμὲ διὰ νὰ μάθῃ ἀνίσως εἶμαι καὶ ἐγὼ ἔνοχος εἰς τὴν φυγὴν τοῦ Ραῦμόνδου; Εἰς αὐτὴν τὴν δυσάρεστον ἀμφιβολίαν εὐρισκομένη διετήρησε σιωπὴν, ἕως ὅτου εἰ φύλακες ἐπανελθόντες ἀνήγγειλαν ὅτι ὁ Ραῦμόνδος δὲν ἦτον εἰς τὸν πύργον, ὅτι κῆραν τὰς θύρας τῆς φυλακῆς του στερεῶς κλεισμένας καὶ διὰ τοῦτο ἡ φυγὴ του πρέπει νὰ ἔγερειν ἀπὸ τὰς κιγκλίδας αἰτίνες ἔκειντο σταυροειδῶς πρὸ τοῦ παραθύρου τῆς φυλακῆς του, ἀπὸ τὰς ὁποίας περᾶσας ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν. Φεῦ! Ναί! ἐφώναζεν ἡ Μαριάννα, αὕτη ἡ ὑποψία εἶναι ἀληθὴς κατὰ δυστυχίαν ἰδικήν μου καὶ τοῦ μνηστῆρος μου. Τὸ ὕψος τοῦ Πύργου δὲν τὸν ἐτρόμαξεν, ἀλλὰ ἐπῆδησεν εἰς τὴν θάλασσαν. Καὶ διατί; διὰ νὰ πνιγῇ μετ' ὀλίγον ἀθλίως πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου. Τὸν εἶδον, Μεγαλειότατε, αὐτὸν τὸν ἀξιοθρήνητον ἑραστὴν νὰ παραδοθῇ αὐτὴν τὴν νύκτα

εἰς τὰ ὀρυόμενα κύματα, καὶ ἀδυνατῶν νὰ παλαίσῃ πρὸς αὐτὰ, ἐβυθίσθη. Ὅποιος θάνατος! Δίκαίς Θεέ. Ὅποιαν δὲ θλίψιν ἀπαρηγόρητον ἐγκατέλειπεν εἰς ἐμέ. Τίποτε βεβαίως δὲν θὰ ἐδύνατο νὰ μὲ κρατήσῃ εἰς τὴν ζωὴν ἀνίσως δὲν ἐχρῶσται ὅλας μου τὰς φροντίδας εἰς τὴν μητέρα μου. Κύριε, συγχώρησόν μου νὰ ἐπιστρέψω πλησίον της διὰ νὰ τὴν καθησυχάσω ἐπειδὴ ἡ ἀναχώρησίς μου τὴν εἶχε ῥίψει εἰς μεγάλην ἀπελπισίαν. Ἰπάγε, Κυρία, τῇ εἶπεν ὁ Φριδερίκος, ὕπαγε νὰ πληροφορηθῇς τὴν Ἀμελίξαν διὰ τοῦ ἰδίου σου στόματος ἕως ποῦ ἐκτείνεται ἡ ἐπιείκειά μου, καὶ εἴθε αὐτὸς ὁ στοχασμὸς νὰ δυνηθῇ νὰ σὰς παρηγορήσῃ διὰ τὸν θάνατον τοῦ Ραῦμόνδου.

Ἡ Μαριάννα ἐξῆλθεν ἀμέσως ἀπὸ τὸ παλάτιον καὶ ἐτάχυνε τόσον τὰ βήματά της, ὥστε ἠδύνατο νὰ εἴπῃ τις ὅτι ἐπέτα μᾶλλον, παρὰ ἐπεριπάτει. Τὸ πρόσωπόν της ἦτον ὀλιγώτερον λυπημένον διότι ἠλπίζεν ὅτι ἡ ἐπιστροφή της ἤθελε καθησυχάσει τὴν μητέρα της. Ἐρθασεν, ἀλλ' ὁποία θλίβερά εἰκὼν ἐπαρουσιάσθη εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς της! Ἡ Ἀμελίχα κειμένη ἐπὶ κλίνης ἦτον βυθισμένη εἰς παραφροσύνην καὶ βεβρεγμένη εἰς καυστικὸν ἰδρῶτα ἐφώναζε κλονιζομένη μὲ βίαν. Φριδερίκε, σκληρὲ Φριδερίκε, τί διαταγὴν ἐδώσας διὰ τὴν Μαριάναν, Διατὶ, βάρβαρε, τὴν πέμπεις; εἰς τὴν καταδίκην. Αἱ καλὰ! θέλω τὴν ἀκολουθήσει. Οὐ γάτῃρ μου, ἀκουσὸν μου. Ὅχι, μῆτέρ μου, ἐφώναζεν ἡ Μαριάννα δὲν με θανάτουνε. Ἄνοιξον τοὺς ὀφθαλμούς σου νὰ μὲ ἴδῃς. εἰμαι ἐγὼ ἡ θυγάτηρ σου ἥτις σὲ κρατῶ εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ἰδὲ με μῆτέρ μου καὶ μὴν ἀνησυχή; ἐπειδὴ δὲν ἔχομεν πλέον τὸν παρμικρὸν φόβον ἀπὸ τὸν Φριδερίκον. — Ὁ Φριδερίκος! Αἱ! Ποῦ ὑπάγει; τί ζητεῖ ἀπὸ ἐμὲ; ἐθανάτωσε τὴν θυγατέρα μου; Ἄ Ραῦμόνδε τί κάμνεις τώρα; ἐκεῖνος θανατὸν εἰς τὴν σύζυγόν σου καὶ σὺ μένεις ἀκίνητος. Ταῦτα δὲ εἰπούσα ἔπεσεν εἰς γαληνιαίαν ἀναισθησίαν. Ματαίως ἡ θυγάτηρ της τὴν ἐσφιγκεν εἰς τὰς ἀγκάλας της, καὶ λαμβάνουσα τὰς χεῖρας της ἐβρεχεν αὐτὰς μὲ τὰ δάκρυά της. Ἐπειδὴ μόλις μετὰ ἐξ ὥρας ἠδυνήθη νὰ ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν θυγατέρα της. Τότε μὴ δυναμένη νὰ κρατηθῇ ἀπὸ τὴν χαρὰν της ἤθελε νὰ πηδήσῃ ἔξω τῆς κλίνης ἀλλὰ ἡ ὑπερβολικὴ ἀδυναμία της τὴν ἠνάγκασε νὰ ῥιφθῇ πάλιν ἐπ' αὐτῆς. Ἡ Μαριάννα τῆς ἐδιηγήθη τότε συντόμως παντὰ τὰ διατρέξαντα εἰς τὴν μετὰ τοῦ Βασιλέως συνέντευξίν της. Ἡ δὲ Ἀμελίχα, μὴ δυναμένη νὰ πιστεύσῃ ὅσα ἤκουε τὴν Μαριάναν νὰ λέγῃ, ἀφοῦ τὴν ἠνάγκασε πολλάκις νὰ τῇ ἐπαναλάβῃ, τὰ αὐτὰ ἀπεκρίθη. Αὐτὸ τὸ νέον μὲ ἐλάφρωσε, μὲ ἀνεκούφισεν ἀναμφιδόλως. Καὶ ἐὰν κανὲν εὐτυχὲς συμβῆν ἠδύνατο νὰ μοῦ ἀποδώσῃ τὴν ζωὴν, ἡ ἐπιστροφή μου μόνη ἦτον ἀρκετὴ νὰ μοῦ προξενήσῃ αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν. Ἀλλὰ φεῦ! Αἰσθάνομαι ὅτι ἡ ζωὴ μου δὲν θὰ διαρκέσει παρὰ ὀλίγας μόνον ἡμέρας, Ταῦτα δὲ εἰπούσα ἔπεσε πάλιν εἰς βαθεῖαν ἀναισθησίαν,

ἤεις ἐπετάχυνε τὸ τέλος τῆς ζωῆς τῆς.

Ὁ δὲ Ραῦμόνδος τοῦ ὁποίου ἡ λέμβος ἐβράχυσθη, προσκρούσασα ἐπὶ τοῦ βράχου ἐν καιρῷ τῆς τρικυμίας, καλυφθεὶς ἀπὸ τὰ κύματα, ἐπλεεν ὑπὲρ αὐτῶν, ἔπειτα ἰδὼν τριγύρω του τὰ συντρίμματα τῆς ναυαγιάτης λέμβου ἐπροσκολλήθη ἰσχυρῶς εἰς μίαν σάνδα μετὰ τῆς ὁποίας ἐπλευσεν δύο ὁλοκλήρους ἡμέρας, φερόμενος εἰς τὴν διάκρισιν τῶν κυμάτων. Περὶ δὲ τὰ μέσα τῆς τρίτης ἡμέρας ὅτε ὁ ἄνεμος κατεπραῦνθη, ὁ οὐρανὸς ἐκαθαρίσθη καὶ ἡ θάλασσα ἐπανελάβε τὴν γαλήνην, ἰδὼν ὅτι ἡ γῆ δὲν ἀπείχε πολὺ ἀπὸ αὐτὸν, ἤρχισε νὰ ἐλπίζῃ περὶ τῆς σωτηρίας του. Δύναμαι ἀκόμη νὰ ζήσω, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, διὰ τὴν Μαριάναν, μὲ αὐτὸν δὲ τὸν γλυκὺν στοχασμὸν λησμονήσας τὴν ἀσθένειαν τῶν σωματικῶν του δυνάμεων ἐδιπλασίασε τὴν γενναϊότητά του καὶ μετ' ὀλίγον ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράλιον. Ἀλλὰ οἱ ἀπότομοι βράχοι μὲ τοὺς ὁποίους εὗρε περιστοιχισμένα ὅλα τὰ μέρη τῆς ἀκτῆς τῷ ἐμπόδιζον τὴν ἐξοδον, ἐπλευσε κολυμβῶν περισσότερον μιλίου τριγύρω τῆς ἀκτῆς ἐλπίζων ὅτι θὰ εὕρῃ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον νὰ δυνηθῇ νὰ ἐξέλθῃ, ἀλλὰ αἱ ἐλπίδες του ἐματαιώθησαν. Τέλος ἀνεκάλυψεν ἓν μέρος εἰς τὸ ὁποῖον ἡ ἀκτὴ κατέβαινε ὁμαλώτερον εἰς τὴν θάλασσαν ἀπὸ μίαν πετρώδη ὁδόν. Ἐκεῖ λοιπὸν πορευθεὶς ἐπήδησεν ἀμέσως ἔξω ἀπὸ τὰ κύματα, καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς γῆς διὰ νὰ λάβῃ ὀλίγην ἄνεσιν, ἔπειτα ῥίψας τοὺς ὀφθαλμούς του εἰς τὴν ἀπέραντον ἑκτασιν τῆς θαλάσσης τὴν ὁποίαν ὕστερον ἀπὸ τόσους κινδύνους ἠδυνήθη νὰ διαβῇ ἐφώναξεν ἰδοὺ λοιπὸν ἡλευθερώθη καὶ ἀπὸ τὸν κίνδυνον τῆς θαλάσσης, τῶρα πλέον δὲν ἔχω τίποτε νὰ φοβοῦμαι οὔτε τὴν μαρινίαν τῶν κυμάτων οὔτε τὴν τυραννίαν τοῦ Φριδερίκου, ἔπειτα ἐζήτησε νὰ γνωρίσῃ τὴν γῆν εἰς τὴν ὁποίαν ἤλπιζεν ὅτι ἤθελον παύσει τὰ δεινά του, ἠθέλησε νὰ προχωρήσῃ εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ τόπου, ἀλλ' ἐπειδὴ πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἐστερεῖτο τροφῆς μόλις ἠδύναντο τὰ γόνατά του νὰ τὸν βασιτάζωσιν ἀπὸ τὴν πείναν. Ἐνῶ δὲ ἐζήτηι μετ' ἀνησυχίας μέσον διὰ τοῦ ὁποίου νὰ προμηθευθῇ ὀλίγην τροφήν, ἐπαρτήρησεν ὀλίγον μακρὰν ἀπὸ αὐτὸν φυτεῖαν τινὰ χρυσομηλεῶν. Ἐτρεξε λοιπὸν ἀμέσως καὶ συνάξα, ταχέως μερικὸς καρποὺς τοὺς ἔφαγεν, ἀναλαβὼν δὲ ὀλίγον τὰς δυνάμεις του ἀπὸ αὐτὴν τὴν δροσιτικὴν τροφήν ἤρχισε νὰ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸ παραθαλάσσιον καὶ νὰ προχωρῇ εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ τόπου, ὅπου ὠδοιπόρησε τρεῖς ὥρας χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ ἀνακαλύψῃ κανένα κάτοικον, μόλις δὲ πρὸς τὸ ἐσπέρας ἠδυνήθη νὰ διακρίνῃ ἀπὸ τὸ ἀνωφερὲς ἐνὸς λόφου, εἰς τὸ μέσον μιᾶς πλησιοχώρου κοιλάδος, καλύβην τινὰ τῆς ὁποίας ἡ στέγη ἐκάπνιζε. Διεύθυνε λοιπὸν τὰ βήματά του πρὸς ἐκεῖνον τὸ μέρος, ἀλλὰ ἐν βάραινον τὸ ὁποῖον ἀπροσδοκῶτως ἐπαρουσιάσθη μετ' ὀλίγον ἐμπροσθέν του τὸν ἠνάγκασε νὰ ἐπιστρέψῃ ὀπίσω καὶ νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ὁδὸν του διὰ μέ-

σου ἀπέραντου δάσους εἰς τὸ τέλος τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ καλύβη. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἡμέρα ἐτελείωσε καὶ ἡ νύξ ἐγένετο ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν σκοτεινότερα, ὁ Ραῦμόνδος ἀπεφάσισε νὰ διανυκτερεύσῃ κάτωθεν ἐνὸς δένδρου ἕως ὅτου νὰ ἐξημερώσῃ καὶ νὰ ἴδῃ τὴν ὁδὸν τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ ἀκολουθήσῃ. Ἐπесе λοιπὸν διὰ νὰ κοιμηθῇ ἀλλὰ ὁ ὕπνος τὸν ὁποῖον πολὺν καιρὸν εἶχε νὰ δοκιμάσῃ τὸν ἀπέφυγε διὰ νὰ συμπληρωθῇ ἡ δυστυχία του. Ὁ δυστυχὴς νέος ὑπέκειτο εἰς θλιβεράς σκέψεις, ἐσυλογίζετο ὅτι ἤτο μόνος χωρὶς βοήθειαν, χωρὶς φίλον καὶ καταρτίγιον. Ἡ δυστυχὴς αὕτη κατάστασις του τὸν ἔρριπεν εἰς βαθεῖαν θλίψιν, σχεδὸν ἀμοίαν μὲ τὴν ψυχρὰν ἀναισθησίαν, εἰς ταύτην δὲ τὴν ὀδυνηρὰν κατάστασιν εὕρισκόμενος, κατελήφθη ἀπὸ μίαν ἐλαφρὰν ἀποκάμωσιν ἥτις τὸν ἐστρεψεν ἔπειτα εἰς ὕπνον.

Ἡ νύξ ἦτον εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου τῆς ὅτε διαπεραστικὴ κραυγὴ προσέβηκε τὴν ἀκοὴν τοῦ Ραῦμόνδου καὶ τὸν ἐξύπνισεν. ἤκουσε φωνὴν κράζουσαν. Τί σοῦ ἔκαμα ὁ δυστυχὴς; Διὰ τί θέλεις νὰ μοῦ ἀφαιρήσῃς τὴν ζωὴν; Διὰ τί ζητεῖς νὰ δολοφονήσῃς τὸν βασιλέα σου. Ταῦτα ἀκούσας ὁ γενναῖος Σικελὸς ὠπλίσθη ἀμέσως μὲ ἐν ξύλον τὸ ὁποῖον κατὰ τύχην εὕρεθι ἐμπροσθέν του, καὶ ἔτρεξε πρὸς ἐκεῖνον τὸ μέρος τοῦ δάσους ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἤκουσεν ἐξερχομένας τὰς φωνάς, φθάσας δὲ διέκρινε διὰ τοῦ φωτὸς τῆς σελήνης, δύο ἀνθρώπους ἐκ τῶν ὁποίων ὁ μὲν εἶς ἦτο πεσμένος χαμαὶ, ὁ δὲ ἄλλος ἐπροσπάθει νὰ τὸν σύρῃ πρὸς τὸ μέρος του. Τότε λοιπὸν χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν ἐπιπίπτει κατὰ τοῦ δευτέρου μετὰ μεγάλης ταχύτητος, τοῦ κτυπᾷ μὲ τὸ βαρὺ ὄπλον του καὶ τὸν ῥίπτει χωρὶς αἰσθήσεως πνιγμένον εἰς τὸ αἵμά του, ἔπειτα ἐκτείνας τὴν γενναίαν χεῖρά του εἰς τὸν δυστυχῇ τὸν ἐσήκωσε καὶ τοῦ εἶπεν. Ὡ! σὺ τὸν ὁποῖον ἔλαβον τὴν εὐτυχίαν νὰ σώσω ἀπὸ τὴν μαρινίαν τοῦ δολοφόνου σου. Ἐὰν ἤκουσα καλῶς τοὺς τελευταίους λόγους σου θὰ εἶσαι ὁ βασιλεὺς αὐτοῦ τοῦ τόπου. Ἐὰν εἶμαι ἄξιος ν' ἀπολαύσω καμμίαν χάριν ἀπὸ τὴν εὐγνωμοσύνην σας εὐδοκίσατε νὰ δεχθῇτε ἓνα δυστυχῇ ξένον τὸν ὁποῖον ἡ τρικυμία ἔρριπεν εἰς αὐτὰ τὰ μέρη. Ὡ εὐεργέτα μου, ἀπεκρίθη ὁ Μονάρχης. Εὐρίσκειται εἰς τὴν νῆσον Μαϊόρκην τῆς ὁποίας δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ ἡγεμὼν, ἐγὼ εἶμαι ὁ βασιλεὺς τῆς Πορτογαλλίας Ἀλφόνσος. Ὅταν δὲ τελειώσω τὸν πόλεμον τὸν ὁποῖον ἔχω μὲ αὐτὴν τὴν νῆσον, ἀνίσως θελήσῃς νὰ με ἀκολουθήσῃς εἰς τὸ βασίλειόν μου, σοῦ ὑπόσχομαι ὅλους τοὺς θησαυροὺς καὶ τὰς θέσεις τὰς ὁποίας δύνανται νὰ δώσουν εἰς ἐσὲ ἡ ἐξουσία μου καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη τὴν ὁποίαν σοῦ χρεωστώ. Ἐως ἐκεῖνον δὲ τὸν καιρὸν θὰ σοῦ δώσω μίαν ἐντιμον θέσιν εἰς τὸ στρατόπεδόν μου ἀπὸ τὸ ὁποῖον οἱ δολοφόνοι μου μὲ ἤρπασαν μυστικῶς. Ἐλθετε καὶ εἰπῆτέ μοι τὸ ὄνομά σας, τὸ τῶν συγγενῶν σας καὶ τῆς πατρίδος σας. Μεγαλειότατε, ἤκούσατε ποτὲ νὰ ὁμιλοῦν περὶ τοῦ Ραῦμόνδου, ἐκεῖνου τοῦ πο-

λεμιστοῦ, τὸν ὁποῖον ἡ τύχη ἀποκατέστησε τόσον ἐπίφοβον εἰς τὸν τύραννον τῆς Σικελίας; Ἰδοὺ τον, Κύριε, τὸν βλέπετε ἔμπροσθέν σου. Ἡ τύχη τῶν ὀφθαλμῶν ἀνέδειξε νικητὴν τὸν Φριδερίκον, ἐγὼ δὲ, διὰ τὴν ἀποφυγὴν τὸν θάνατον, ἠναγκάσθην νὰ φύγω. Ἐπειτα τοῦ ἔκαμιν ἀκριβῆ διήγησιν τῶν συμβάντων ὧν ὅσα τὸν ἠκολούθησαν, ὁ δὲ Ἀλφόνσος, ἐπιθυμῶν νὰ ἐλευθερώσῃ ἕνα ἥρωα ἀπὸ τὰ τόσον μακρὰ πάθη του τῷ εἶπεν. Ἡ φήμη ἔφερε τὸ ὄνομά σου καὶ τὴν δόξαν σου ἕως εἰς ἡμᾶς· ἐφθόνουν τὴν Σικελίαν διὰ τὴν γέννησιν ἐνὸς τόσον περιφήμου ἀνδρός, ἡ ἐπιθυμία μου ὁμῶς ἐξετελέσθη, σὰς κατέκτησα πλέον. Ἀνίσως δὲ ἡ φιλία μου δύναται νὰ σὲ προσηλώσῃ εἰς τὸν ἑαυτὸν μου, σοῦ τὴν προσφέρω καὶ εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν σου νὰ τὴν δεχθῇς. Ὅθι ἦναι πολὺ εὐχάριστον εἰς ἐμέ νὰ λέγω ὅτι χρεωστῶ τὴν ζωὴν μου εἰς τὸν φίλον μου. Ἐπειτα ὁ Μονάρχης, ἀπλώσας τὰς χεῖράς του, τὸν ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ τὸν ἔβρεχεν ἀπὸ δάκρυα χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης περιπτύσσων αὐτόν. Ἐπειτα ἐπρόσθεσεν, ὦ φίλε μου, ἐπειδὴ εὐχάριστοί-μαι πολὺ νὰ σοῦ δίδω αὐτὸν τὸν τίτλον, καὶ δὲν θὰ παύσω ἀπὸ τοῦ νὰ σοῦ τὸν δίδω, χορηγήσατέ μοι τὴν βοήθειαν τοῦ βραχίονός σας καὶ ὁδηγήσατέ με εἰς τὸ στρατεύμα μου, τὸ ὁποῖον εἶναι στρατοπεδευμένον ἐδῶ πλησίον, ὁ δὲ Ραῦμόνδος παρυσίασεν ἀμέσως τὸ σῶμά του ὡς στήριγμα εἰς τὸν Μονάρχην, καὶ ἤρχισαν τὴν πορείαν των ἅμα ἡ ἡμέρα ἤρχιζε νὰ ὑποπόσκη. Μετ' ὀλίγον ἤλθον εἰς προὔπαντήσιν των οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ στρατεύματος, οἱ ὅποιοι μαθόντες πρὸ ὀλίγου τὴν ἀπουσίαν τοῦ Βασιλέως, διεσκορπίσθησαν ζητοῦντες αὐτόν, χωρὶς νὰ δύνανται νὰ τὸν εὑρῶσι. Ἰδόντες δὲ τὸν Μονάρχην γέμοντα ἀπὸ αἵμα καὶ λάσπην ἤφησαν φωνὴν ἐκπλήξεως, καὶ πάντες σιωπῶντες ἐζήτουν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, νὰ μάθωσι τὰ καθέκαστα αὐτοῦ τοῦ θλιβεροῦ συμβάντος. Τέλος εἰς ὁ πλέον διακακριμένος μεταξὺ αὐτῶν, πλησιάσας τὸν Ραῦμόνδον, τὸν διέταξε ν' ἀποσυρθῇ καὶ νὰ παραχωρήσῃ εἰς αὐτόν τὴν τιμὴν, τοῦ νὰ βασιλεύῃ τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα, τὸ ὁποῖον ἦτο προνόμιον τοῦ βαθμοῦ του. Ἀλλὰ ὁ Δὸν Ἀλφόνσος, κρατῶν τὸν Ραῦμόνδον, τῷ εἶπε νὰ μείνῃ, ἔπειτα στραφεὶς εἰς τὸν Πορτογάλλον τοῦ εἶπε δεικνύων τὸν νέον Σικελόν. Ἰδοὺ ὁ Σωτήρ μου! Τὴν ζωὴν μου τὴν χρεωστῶ εἰς τὴν εὐγενῆ γενναϊότητά του. Κρίνατε λοιπὸν μόνοι σας ἀνίσως τὴν τρυφερωτέραν φιλίαν μου δὲν πρέπει νὰ τὴν ἔχῃ αὐτός. Αἱ πολεμικαὶ ἀρεταὶ του (ἐπειδὴ αὐτὸς εἶναι ὁ Ραῦμόνδος τὸν ὁποῖον τόσον καιρὸν ἠκούσαμεν πολεμοῦντα εἰς τὴν Σικελίαν) αἱ πολεμικαὶ ἀρεταὶ του, λέγω, ἤζυζον ὅλην τὴν εὐνοίαν μου. Ἀλλὰ ἐγὼ χρεωστῶ περισσότερον εἰς τὴν τυχαίαν ὑπηρεσίαν τὴν ὁποίαν μοῦ ἔκαμε, διὰ τοῦτο εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ἦναι ὁ πιστότερός μου φίλος. Ἀραγε θέλω εὐτυχῆσαι καὶ ἐγὼ ν' ἀπολαύσω τὴν ἰδικήν του; Πάντες οἱ ἀρχηγοί, ἀκούσαντες ταῦτα, ἔκρυψαν ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς χαρᾶς τὴν μυστικὴν ζηλοτυ-

πίαν ἥτις τοὺς κατέτρωγε, ἐνθ' ὁ Ραῦμόνδος, μετριώτερος πάντοτε ὅσον εὐτυχέστερος ἐγίνετο δὲν ἀπεκρίθη εἰς τὸν Μονάρχην παρὰ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν εἰς τοὺς ὁποῖους ἔλαμπεν ἡ ἀγάπη ἐν τῷ μέσῳ τῶν δακρύων.

Ἐφθασε τέλος εἰς τὸ στρατόπεδον καὶ οἱ στρατιῶται τρέχοντες σωρηδὸν πρὸ τοῦ ἡγεμόνος των, ἐπανηγύριζον τὴν ἐπάνοδόν του με χαρποποιᾶς ἐπιφωνήσεις. Ὁ δὲ βασιλεὺς, ἅμα ἑτακτοποιήθη, λαβὼν τὸν Ραῦμόνδον κατὰ μέρος τῷ εἶπε. Φίλε μου, ἀκόμη δὲν ἔκαμα τίποτε πρὸς ἐξόφλησιν τῶν πρὸς σὲ μεγάλων ὑποχρεώσεών μου, ἀλλὰ εἶμαι ἔτοιμος νὰ κάμω πᾶν ὅ,τι ἐπιθυμῆς. Εἰπέ μου λοιπὸν τί ἀπαιτεῖς ἀπὸ ἐμέ! Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ραῦμόνδος ἄφησε λυπηρὴν στεναγμὸν καὶ ῥιφθεὶς εἰς τοὺς πόδας τοῦ βασιλέως τὸν εἶπε. Μεγαλειότατε, δὲν ἤθελον βεβαίως ἐπιθυμῆσαι ἄλλο τι, παρὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ νὰ ἡμαί ἀγαπητοὶ εἰς τὴν καρδίαν σας. Ἀλλ' ἐάν ποτε ἐγνωρίσατε τὸν ἔρωτα ἡθέλετε συγχωρήσει ἐκούλας τὴν σύγχυσιν τῆς ψυχῆς μου. Τότε διηγήθη λεπτομερῶς εἰς τὸν βασιλέα ὅλας του τὰς δυστυχίας, τῷ ἐξωγράφισε τὰς ἀρετὰς, τὴν νεότητά καὶ ὠραιότητα τῆς Μαρίας, καὶ τὸν τυφλὸν ἔρωτα τὸν ὁποῖον εἶχεν ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον, καὶ τὴν ἀπαράδειγμάτιστον ἀγάπην τῆς Ἀμελίζης πρὸς τὴν θυγατέρα της, ἔπειτα τελειώσας τὸν λόγον εἶπε, Δὲν ἤθελον, Μεγαλειότατε, ἐπιθυμῆσαι ἄλλο τι εἰμὶ μόνον τὸ νὰ δυνηθῶ νὰ ἐνώσω με τὸν ἐνδοξον τίτλον τοῦ φίλου σας καὶ τὸν τοῦ συζύγου τῆς Μαρίας. Συγχωρήσατέ μοι λοιπὸν νὰ ἐκτελέσω τὴν ὑπόσχεσιν τὴν ὁποίαν τῇ ἔδωσα ὅταν τὴν ἐγκατέλειψα, νὰ τὴν εἰδοποιήσω περὶ τῆς λαμπρᾶς τύχης μου, καὶ νὰ τὴν προσκαλέσω νὰ ἔλθῃ νὰ τὴν συμμερισθῇ. Ὡ φίλε μου, ἀφοῦ ἅπανα ἡ εὐτυχία σου κρέμαται ἀπὸ τὴν χεῖρα τῆς Μαρίας, εἶναι τὸ μόνον εὐκολον νὰ πληρωθῇ ἀνίσως ἐκεῖνη συγκατανεύῃ νὰ ἔλθῃ. Διὰ τοῦτο ὑπάγω νὰ στείλω ἀμέσως ἕν πλοῖον εἰς τὴν Σικελίαν, διὰ νὰ φέρῃ τὴν ἐπιστολήν σου καὶ τὰς παρακλήσεις σου ἠνωμένας με τὰς ἰδικάς μου, ὥστε ἡ Μαριὰν καὶ ἡ μητέρα της, μαθοῦσαι περὶ τῆς τύχης σου, νὰ ἔλθουν νὰ συμπληρώσουν τὴν εὐτυχίαν τοῦ φίλου μου· ὁ Δὸν Ἀφόνσος ἀνεβίβασεν ἀκολούθως τὸν Ραῦμόνδον εἰς ὑψηλὰς καὶ πλουσίας θέσεις καὶ ἔθεσεν ἕν πλοῖον ὑπὸ τὰς διαταγὰς του νὰ τὸ στείλῃ ὅπου θέλει.

Ἡ δὲ Ἀμελίζα φθειρομένη καθ' ἡμέραν ὑπὸ τῆς νόσου, ἀνίστατο εἰς τὰς ζωρὰς παρακλήσεις τῆς θυγατρὸς της, ἥτις τὴν ἐβίαζε νὰ τῆς φανερώσῃ τὸ μυστήριον τῆς γεννήσεώς της, διότι ἐφοβέτο νὰ τῆς ὁμολογήσῃ τὴν ἀδυναμίαν της, καὶ διὰ τοῦτο ἐπεθύμει ἂν ἦτο δυνατόν νὰ καλύψῃ τὸ αἰσχρὸς της ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς θυγατρὸς της. Πῶς λοιπὸν νὰ αποφασίσῃ νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς τὴν θυγατέρα της εἰς τὴν ὁποίαν ἠδύνατο νὰ γίνῃ καὶ ἐπικίνδυνον παράδειγμα; Αἱ λοιπὸν, ἔλεγεν ἡ Μαριὰν, δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ μάθω τίς εἶναι ἐκεῖνος

δοτις μου ἔδωκε τὴν ζωὴν. Πρέπει νὰ ἀποθάνω χωρὶς νὰ προσφέρω τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς μου. Εἰπέ μου ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ πατὴρ τὸν ὁποῖον ἂν καὶ δὲν γνωρίζω ἀγαπῶ τόσο πολὺ, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον βεβαίως θὰ ἦμαι προσφιλέτης; Εἰπέ μου δὲν ὑπάρχει πλέον; ὄχι, διότι σὺ ἡ ἰδίᾳ πολλὰκις μου εἶπες ὅτι κατοικεῖ εἰς ξένον τόπον. Ἀλλὰ πῶς εἶναι δυνατόν παλιν τὸ νὰ ζῇ μακρὰν τῆς συζύγου τὴν ὁποίαν ἠγάπησεν; Μῆτέρ μου σὲ ἱκετεύω μὴ ἀναβάλλης περισσότερον τὴν ὥραν τοῦ νὰ με εὐχαριστήσης. Διοτι ἴσως μὴ γένοιτο λάβω τὴν δυστυχίαν νὰ σὲ ὑπερβῶ, θέλεις λοιπὸν νὰ μείνω ὅλως διόλου ὀρφανή; Ἡ Ἀμελίζα συγχυσθεῖσα ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς λόγους ἐφύλαττε σιωπὴν αἱ δὲ ἀποκρίσεις της ὅταν τὴν ἐβίαζε νὰ ὁμιλήσῃ ἐμαρτύρουν τὴν σύγχυσιν τῆς ψυχῆς της, αἱ δὲ ὑπεράνθρωποι δυνάμεις τὰς ὁποίας κατέβαλλε διὰ νὰ δύναται νὰ σιωπᾷ καὶ κρατῇ τὰ δάκρυά της ἐτάχυνον ἀνεπαίσθητος τὸ τέρμα τοῦ βίου της. Ἀλλὰ ἡ Μαριάννα ὅσον ἐβλεπε τὴν μητέρα της πλησιάζουσαν εἰς τὸν τάφον, τόσο περισσότερον τὴν ἐβίαζε νὰ τῆς φανερώσῃ τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς της. Ἀλλὰ αἱ προσπάθειαι της ὅλαι ἐματαιώθησαν, διότι οὔτε διὰ τῶν παρακλησιῶν της, οὔτε διὰ τῶν δακρύων ἠδυνήθη νὰ μάθῃ τι περὶ τούτου ἀπὸ τὴν Ἀμελίζαν ἢ ὁποία τότε μόνον ὅτε ἐνόησεν ὅτι δὲν τῆς ἔμενον πλέον παρὰ ὀλίγαι ὥραι ζωῆς, ἀποπέμψασα πάντας τοὺς εὐρισκομένους πλησίον τῆς κλίνης ἔμεινε μόνη μετὰ τὴν Μαριάνναν καὶ συναθροίσασα τὰς ὀλίγας δυνάμεις αἰτίνες τῇ ἔμμενον εἶπεν. Βλέπεις, ὦ θυγάτηρ μου, ὅτι θὰ ἀποθάνω καὶ θὰ χωρισθῶ ἀπὸ πᾶν ὅ,τι μοῦ εἶναι προσφιλέστερον ἐπὶ τοῦ κόσμου τούτου. Ἐξῆς χάριν σου, καὶ ἀποθνήσκω διὰ σέ. Φεῦ! ἀνίσως σὲ ἀφινονεῖς τὰς χεῖρας ἐνὸς ἐντίμου συζύγου διόλου δὲν ἐλυπούμην διὰ τὸν θάνατόν μου, ἐπειδὴ ὁ στοχασμὸς ὅτι σὺ εὐτυχεῖς, ἤθελε γλυκάνει τὰς τελευταίας ὥρας τῆς ζωῆς μου. Ἀλλὰ τώρα δυστυχῶς ἔχασες τὸν φίλον, τὸν ὁποῖον σοῦ εἶχον προσδιορίσει διὰ σύζυγον, σὲ ἀφίνω δὲ νέαν, χωρὶς προστασίαν, διότι οὐδεμίᾳ ἐλπίς εἶναι νὰ ἴδῃς τὸν πατέρα σου. Ὁ σκληρὸς, μετὰ ἐγκατέλιπε διὰ πάντοτε. Ἡ καρδίᾳ ἐμοῦ τὸν ἀγαπᾷ ἀκόμη, ἀλλὰ ἡ τρυφερότης αὐτῇ μοῦ ἐστάθη ἀνωφελής, διότι αὐτὸς ζῇ ἐν εἰρήνῃ χωρὶς διόλου νὰ ἐνοχλῆται ἀπὸ τὴν ἐνθυμῶσίν μου, ὁ βάρβαρος! Μετὰ ἐγκατέλιπε προτοῦ σὺ νὰ ἴδῃς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Παρατίθηται ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν τὴν ὁποίαν ἔχεις νὰ μάθῃς τὸ ὄνομά του διότι αὐτὸ πρέπει νὰ ἦναι μυστικὸν δι' ἐσέ. Σοῦ ἀφίνω περιουσίαν ἥτις εἶναι ἀρκετὴ νὰ σὲ θέσῃ ἀνωθεν τῶν κινδύνων οἵτινες περιεκυκλόνουν τὴν ἐνδεῖαν. Ἀλλὰ εἶναι καὶ ἄλλοι οἵτινες περιεκυκλόνουν τὴν νεότητά, πῶς λοιπὸν θὰ δυνήθῃς νὰ περάσῃς τὴν ζωὴν σου μετὰ εὐσχημοσύνης; Ὁ πρὸς τὴν ἀρετὴν ἔρως σου μετὰ βεβαίονει. Ἀλλὰ φεῦ! Πολλὰκις καὶ ἡ αὐστηροτέρα ἀρετὴ ἀπατάται διὰ νὰ με καθησυχάσῃ ὅθεν κατ' αὐτὴν τὴν τελευ-

ταίαν στιγμὴν τῆς ζωῆς μου ὑποσχεθῇ μοι ὅτι θὰ λάβῃς ἓνα σύζυγον καὶ οὕτω ἐλευθερόνεσαι ἀπὸ πάντας τοὺς κινδύνους. Φεῦ, ὁ ἀσπλαγχνὸς οὐρανὸς ἠρνήθη εἰς τὴν μητέρα σου τὴν εὐτυχίαν νὰ σὲ νυμφεύσῃ αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ. Δὲν μοῦ ἐσυγχώρησε νὰ ἦμαι πλησίον τῆς θυγατρὸς μου, νὰ τὴν παρηγορῶ εἰς τὰς θλίψεις της καὶ νὰ τὴν βοηθῶ εἰς τὰς ὀδυνηρὰς στιγμὰς τῆς τεκνοποιίας, καθ' ἃς ἡ παρουσία τῆς μητρὸς εἶναι γλυκυτάτη. Πρέπει νὰ ἀποθάνω, ἡ ὥρα ἔφθασε καὶ μετὰ μίαν στιγμὴν δὲν θὰ ἔχῃς πλέον μητέρα.

Οἱ ἰσχυροὶ λυγμοὶ οἵτινες ἔπνιγον τὴν Μαριάνναν καὶ τὰ ἄφθονα δάκρυα τὰ ὁποῖα ἔρρεον ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της, ἐμπόδιζον αὐτὴν νὰ ἀποκριθῇ εἰς τὴν μητέρα της. Ἀλλὰ ἡ ἀπελπισία της ἐπὶ τέλους τὴν ἐνίσχυσε νὰ ὁμιλήσῃ. Ὁχι ἐφώνασε δὲν θὰ ἀποθάνῃς μόνη, ὁ αὐτὸς τάφος θέλει δεχθῇ ἀμφοτέρας. Διότι θὰ διατάξω ὅταν ἀποθάνω, νὰ θέσουν τὴν θυγατέρα πλησίον τῆς μητρὸς της, ἰδοὺ ὁ ὑμέναιος τὸν ὁποῖον ἐπιθυμῶ καὶ τὸν ὁποῖον σοῦ ὑπόσχομαι. Δὲν εἶναι δίκαιον δύο καρδίαι τόσο σφιγνὰ συνδεδεμέναι τοσοῦτον χρόνον νὰ χωρισθῶσιν ἀπὸ τὸν θάνατον. Καὶ τί νὰ ἐπιθυμήσω πλέον ἐπὶ τῆς γῆς; ὁ ἐραστὴς μου ἀπέθανεν, ὁ ὁποῖος ἤξεύρεις πόσον ἦτον ἄξιος τῆς ἀγάπης μου; ὁ πατὴρ μου μετὰ ἀπέρριψεν ἀπὸ τὰς ἀγκάλας του, ἡ τρυφερὰ μήτηρ μου ἐκπνέει καὶ θέλεις, σκληρὰ, νὰ ἀγαπήσω ἀκόμη τὴν ζωὴν; Τὴν ἠγάπων ἀπολαμβάνουσα αὐτὴν μετὰ σοῦ, τώρα δὲ ὅτε σὲ χάνω δὲν εἶναι εὐάρεστος οὔτε εἰς ἐμέ. — Θυγάτηρ μου, ὑποτάχθητι εἰς τὰς ἀποφάσεις τοῦ οὐρανοῦ, ὅσον σκληραὶ καὶ ἂν ἦναι ὁ καιρὸς θὰ διασκεδάσῃ τὴν θλίψιν σου. — Ὁχι οὐδέποτε θὰ δυνήθῃ νὰ τὴν διασκεδάσῃ διότι ἀπὸ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν θὰ σὲ χάσω μέχρις ἐκείνης τοῦ θανάτου μου (ἥτις βεβαίως δὲν ἔλπει βραδύνει) ἡ μόνη μου ἀσχολία θὰ ἦναι τὸ νὰ σὲ θρηνῶ. Τί λέγω; Θὰ διατάξω ἓνα ζωγράφον ἐπιτήδειον νὰ κατασκευάσῃ τὴν εἰκόνα σου, τὴν ὁποίαν πάντοτε θὰ τὴν φέρω ἐπάνω μου. Θέλω καὶ τὸν πόδα ἐπὶ τῆς κλίνης μου καὶ σκύπτουσα εἰς τοὺς πόδας της θὰ τὴν ἐναγκαλιζώμαι ἀκαταπαύτως κράζουσα αὐτὴν ἀγαπητὴν μητέρα καὶ οὕτω θέλω νομίζει ἀκόμη ὅτι τὴν βλέπω καὶ τὴν ἀκούω· αὕτη δὲ ἡ ἀπάτη τῆς φαντασίας μου, ἀναεῖουσα ἀκαταπαύτως τὴν θλίψιν μου, θέλει συνεργήσῃ καὶ ταχύνη τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου μου. Αἶ, καλὰ εἶπεν ἡ Ἀμελίζα οὐράσα ἐκ τοῦ κόλπου της ἐν εἰκονισμάτιον, τὸ ὁποῖον ἔφερε πρὸ δεκαεὶ ἐτῶν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦσαν ἐξωγραφημένα δύο προτομαὶ ἰδοὺ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐπιθυμοῦμεν μετὰ τὴν ζῆσιν. Αὐταὶ αἱ δύο προτομαὶ παρασταῖναι ἢ μία τὴν ἰδιάν μου εἰκόνα καὶ ἡ ἄλλη τὴν τοῦ πατρὸς σου. Σοῦ τὰς δίδω, θυγάτηρ μου, δέχθητι αὐτὸ τὸ πολύτιμον δῶρον ὡς τελευταῖον ἐνέχυρον τῆς πρὸς σὲ ἀγάπης μου. Ἐλθέ, ἐναγκαλίσου με. Ἀποθνήσκω. . .

Ταῦτα εἰπούσα ἡ Ἀμελίτζα ἐξέπνευσεν, ἡ δὲ Μαρριάνη βίβησεν ἐπ' αὐτῆς ἐφώναζεν, ὦ μητέρα μου, τρυφερά μου μητέρα, ἰδέ με, εἰμαι ἐγὼ ἡ θυγάτηρ σου ἥτις σὲ κράζω, ἀλλὰ ματαίως σὲ προσκαλῶ, διότι σὺ οὔτε ἀκούεις, οὔτε βλέπεις πλέον. Ταῦτα εἰπούσα ἡ δυστυχὴς θυγάτηρ ἔπεσε χωρὶς αἰσθήσεως ἐπὶ τοῦ πτώματος τῆς μητρός της. Αἱ δὲ γυναῖκες αἵτινες εὗρισκοντο ἐν τῇ οἰκίᾳ των τρέψασαι εἰς τὰ φωνὰς τῆς Μαρριάνης εὗρον αὐτὴν λειποθυμήσασαν, ὅθεν σηκώσασαι αὐτὴν τὴν μετέφερον εἰς τὸ δωμάτιόν της ὅπου εὐτύχησαν μὲ τὰς περιποιήσεις των, νὰ τὴν ἐπαναφέρουν εἰς τὴν ζωὴν. Ἀλλὰ ἡ θλίψις της ἀντὶ νὰ ἦναι ὀλιγώτερον ζωηρὰ ὡς ἐκ τῆς λειποθυμίας ἥτις τὴ συνέβη εἰς τὴν θέαν τῆς Ἀμελίτζης ἐκπνεούσης ἐκορυφώετο ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν, καὶ κατεξσχίζετο ἀπὸ τὰ ἀπελπιστικά της κινήματα. Λέγουσι μάλιστα ὅτι ὅταν οἱ λειτουργοὶ τῆς θρησκείας ἐπῆγαν νὰ ἀποδώσουν τὰς τελευταίας τιμὰς εἰς τὸ σῶμα τῆς Ἀμελίτζης, αὐτὴ ἐρρίφθη εἰς τὸ φέρετρον εἰς ὃ ἔκειτο ἡ μήτηρ της, καὶ φιλονεικοῦσα μὲ τοὺς ἱερεῖς ἐφώναζε· Βάρβαροι, ἀφήσατέ μου τὴν μητέρα μου, ἀφήσατέ τὴν λέγω. Τί κακὸν σὰς ἔκαμε; εἰς τί σὰς ἔβλαψα ἐγὼ, καὶ θέλετε νὰ μοῦ ἀσπασετε τὸν πολυτιμότερόν μου θησαυρόν;

Ἡ δυστυχὴς Μαρριάνη τοιοῦτοτρόπως ἐφθειρε τὸ ἔαρ τῆς ζωῆς της, θρηνοῦσα, στενάζουσα καὶ ἐπιθυμοῦσα τὸν θάνατον, ὅτε ἐφθασεν ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Ῥαῦμόνδου. Μόλις ἀνεγνώρισεν τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Ῥαῦμόνδου καὶ ἀμέσως ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν χαρὰν της κατεστάθη ἄρῳνος καὶ τυφλῇ. Ἐπειτα δὲ ἐπανελθούσα εἰς ἑαυτὴν, χωρὶς νὰ τελειώσῃ τὴν πολυτίμον ἐκείνην ἐπιστολὴν ἔτρεξεν εἰς τὴν Λώρην τὴν παιδαγωγὸν, καὶ κάτοχον πάντων τῶν μυστικῶν της, καὶ ἐναγκαλισθεῖσα αὐτὴν ἐφώναζεν. Ζῆ! Ζῆ! Εἰς ἰσχυρὸς βασιλεὺς θέλει μὰς δεχθῇ μετ' ἀγαθότητος. Βλέπουσα δὲ τὴν ἐκπληξιν τῆς Λώρας ἥτις δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τίποτε ἀπὸ αὐτοῦ τοῦ λόγου ἐφώναζε μετὰ περισσοτέρως ζέσεως. Ζῆ! Ζῆ! Λάβε, ἀνάγνωσον ἰδοὺ ἡ ἐπιστολὴ τοῦ. Ἄ! Ῥαῦμόνδε, Ῥαῦμόνδε, τίς ἠδύνατο νὰ μοῦ προεῖπῃ ὅτι καὶ μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητρός μου θὰ ἠδυνάμην νὰ αἰσθανθῶ χαρὰν. Καὶ σὺ, μητέρα μου, ἀνίσως ἠδυνάτό τις νὰ σοῦ προεῖπῃ τὴν εὐτυχίαν ἥτις μ' ἐπερίμενε, ἤθελες ζῆ ἀκόμη διὰ ν' ἀγαπᾷς ἡμᾶς καὶ ἀνταγαπᾶσαι ὑπ' ἡμῶν.

Ἡ Λώρα πλέον ἀτάραχος ἀπὸ τὴν Μαρριάναν ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολὴν μέχρι τέλους, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Ῥαῦμόνδος τῆς ἐξιστόρει τοὺς κινδύνους τοῦ; ὁποῖους ἐπέραςεν καὶ τὴν ἀνδρείαν μὲ τὴν ὁποίαν ἐπολέμησεν αὐτοῦ; διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ μεταίδη τὴν Μαρριάναν. Ἡ δὲ Μαρριάνη κολακευομένη ἀπὸ τὴν γλυκεῖαν ἐλπίδα ὅτι θὰ μεταίδη τὸν Ῥαῦμόνδον, ἀπεφάσισε ν' ἀφήσῃ τὴν Σικελίαν, καὶ ἤρχισε νὰ ἐτοιμάζῃ τ' ἀναγκαῖα διὰ τὴν ἀναχώρησίν της. Τὴν πρωτὴν δὲ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἐμελλε ν' ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν Μεσσηνίαν, ἐπορεύθη

εἰς τὸν Νχὸν εἰς τὸν ὁποῖον ἀνεπαύοντο τὰ λείψανα τῆς μητρός της, καὶ γονατίσασα ἐπὶ τοῦ λίθου τοῦ τάφου, ἔχυσεν ποταμούς δακρύων ἐπικαλουμένη αὐτὴν νὰ συγκατανεύσῃ εἰς τὸ νὰ γίνῃ εὐτυχὴς. Ἐπειτα δὲ σύρασα ἀπὸ τὸν κόλπον της τὴν διπλὴν εἰκόνα τὴν ὁποίαν τῆς εἶχε δώσει ἡ Ἀμελίτζα ἀποθηήσκουσα, ἐκάλυψεν ἀπὸ φιλήματα τὴν εἰκόνα τῆς μητρός της καὶ τὴν ἔθεσεν ὡς μάρτυρα τῆς ἀγάπης τὴν ὁποίαν ὥανεν εἰς ἐκείνην ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἶχε λάβει τὴν ζωὴν. Ἐπειτα ἀποδώσασα εἰς τὴν σκιάν τῆς Ἀμελίτζης τοὺς τελευταίους ἀποχαιρετισμούς, διευθύνθη εἰς τὸν λιμένα συνοδευομένη ἀπὸ μόνην τὴν Λώραν. Ἐπειτα ἐπεβιδάσθη εἰς τὸ πλοῖον, ἐσήκωσαν τὴν ἀγκυραν, καὶ ὠθοόμενοι ἀπὸ οὐρίων ἀνεμον διευθύνθησαν εἰς τὴν Λισαβώαν ὅπου διετάχθη ν' ἀποβιδάσῃ τὴν Μαρριάναν ὁ πλοίαρχος.

Ὁ Δὸν Ἀλφόνσος εἶχεν ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πρωτεύουσαν τοῦ κράτους του, ὅπου ἡ παρουσία του ἦτον ἀναγκαῖα, εἰς δὲ τὴν Νῆσον Μαϊόρκην ἄρῃσε τὸν Ῥαῦμόνδον διοικητὴν τῶν ἐπιβιδασθησμένων στρατευμάτων, τὰ ὁποῖα ἡ εἰρήνη ἐπροσκάλει εἰς τὴν πατρίδα των. Ἄμα λοιπὸν ἐπληροφόρηθη περὶ τοῦ ἐργομοῦ τῆς Μαρριάνης, διέταξε νὰ τῆς δώσουν οἶκημα ἐντὸς τοῦ Παλατίου, θέλων δὲ νὰ ὑποχρεώσῃ περισσότερον τὸν φίλον του παρέβλεψε τὴν βασιλικὴν ἀξιοπρέπειαν καὶ ἐπῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν γυναῖκα, ἥτις μετ' ὀλίγον ἐμελλε νὰ γίνῃ σύζυγος τοῦ φίλου του. Ἀλλὰ φεῦ! ποσάκις ἡ ἀνθρώπινος καρδιά φέρεται εἰς τὸ κακὸν, καὶ κατὰ τὰς στιγμὰς ἐκείνας καθ' ἃς διανοεῖται νὰ πράξῃ καλόν. Μόλις ἤτένισε τὴν Μαρριάναν καὶ ἀμέσως ἠθάνθη τὴν δύναμιν τῶν θελγῆτρων της. Οὐδεὶς ἠσθάνθη τόσον σφοδρὸν ἔρωτα διὰ πρόσωπον τὸ ὁποῖον τόσον ὀλίγον καιρὸν εἶδε. Εἰς πάντα ἀνθρώπον ὅστις ἔζησεν ἐν τῇ κοινῇ τὸ πάθος τοῦ Μονάρχου δὲν θὰ ἐφαίνετο ἀξιοθαύμαστον. Ἡ μικρὰ ὠχρότης τῆς Μαρριάνης ἐκείνη ἡ γλυκεῖα ἐκφρασις τῆς εὐαισθητοῦ ψυχῆς της, ἐπληγῶσαν τόσον βαθεῖς τὸν βασιλέα ὥστε, θέλων νὰ ἐμιλήσῃ δὲν ἠδυνήθη, ἐψέλισεν δὲ μόνον τινὰς λέξεις, δεσμευθεῖσης τῆς γλώσσης του ἀπὸ τὴν σφοδρότητά του.

Καθ' ἐκάστην στιγμὴν ἡτοιμάζετο ν' ἀναχωρήσῃ ἀλλὰ νέον θελγῆτρον τὸ ὁποῖον ἀνεκάλυπτεν ἐπὶ τῆς Μαρριάνης τὸν ἐδέσμευεν πλησίον της, τὴν ὁποίαν ἐθαύμαζεν ἀτενίζων ἀσκαρδαμυκτί. Ἀπεμακρύνθη τέλος μετὰ παρέλευσιν ἀρκετῆς ὥρας, καὶ ἐπορεύθη εἰς τὸ δωμάτιόν του ὅπου κλεισθεὶς εἶδε τροφὴν εἰς τὸν ὀλέθριον ἔρωτά του.

Ἡ νύξ ἐφθασεν καὶ ἀκόμη δὲν εἶχε γευθῇ, ὅθεν ἠναγκάσθη νὰ λάβῃ ὀλίγην τροφὴν, ἔπειτα ἐρρίφθη εἰς τὴν κλίνην του διὰ νὰ κοιμηθῇ ἀλλ' ὁ ὕπνος ἔρρευεν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του ὅθεν κορυφωθείς νὰ περιστρέφεται ἐπὶ μιᾷ κλίνῃς ἥτις τὸν ἐφλόγιζε περισσότερον ἐσηκώθη. Ἀλλὰ ἐσωτερικὸν πῦρ τὸν κατέτρωγε, δὲν ἔβλεπεν ἄλλο εἰμὴ τὴν Μαρριάναν, δὲν ἤκουεν ἄλλο παρὰ τὴν φωνήν.

νάν της, δὲν ἀνέπνεε δι' ἄλλο εἰμὶ δι' αὐτήν.

Ἡ εἰκὼν τοῦ 'Ραυμόνδου, εἶναι ἀληθής, ἡ εἰκὼν τοῦ εὐεργέτου του, τοῦ ἥρωος ἐκείνου τὸν ὁποῖον ἐξέλεξεν ὡς φίλον του, παρουσιάζεται ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ τὸν ἐπέπληττε διὰ τὰς ἀγενεῖς καὶ ἀναξίας εἰς ἓνα βασιλέα ἡδονάς του, τότε ἡ συνειδήσις του ἠγείρετο, ἡ ἑξαψὶς τῆς καρδίας του ἐμαραίνεται καὶ ὑπέπιπτεν εἰς τὰς τύψεις τοῦ συνειδότης Τί; ἐγὼ νὰ κάμω τοιαύτην ὕβριν εἰς τὴν φιλίαν; ἔλεγε καὶ ἑαυτὸν. Νὰ πληρώσω μὲ τὴν πλέον μαύρην ἀχαριστίαν τὴν μεγαλητέραν εὐεργεσίαν. Σὺ μοῦ ἔτωσας τὴν ζωὴν, ὦ 'Ραυμόνδε, καὶ πρὸς ἀνταμοιβὴν θέλω σοῦ ἀρπάσαι τὴν ἐρωμένην σου, ἡ θέλω ζητήσαι νὰ τὴν πλανήσω. Ἄ! καλλίτερον νὰ πνίξω τὸν ἔρωτά μου τώρα ὅπου ἀκόμη εἰμπορεῖ νὰ ἦναι καιρός. Ἀπεφασίσθη θέλω νὰ νικήσω τὸν ἑμαυτόν μου, θέλω νὰ νικηθῶ. Ἐπέστρεψε τότε εἰς τὴν κλίνην του ἐλπίζων ὅτι θέλει κοιμηθῇ, ἀλλ' ὁ ὕπνος ἀπέφευγεν αὐτόν, ἅπασαι δὲ αἱ προσπάθειαι τὰς ὁποίας κατέβαλεν ὁ δυστυχὴς Μονάρχης διὰ νὰ πνίξῃ τὸν ἔρωτά του ἀπέθυσαν ἀνωφελεῖς, διότι ὅταν εἶδε τὴν ἡμέραν ἀνατείσασαν εἶδε μετ' αὐτῆς καὶ τὸν ἔρωτά του ἀνανεωθέντα. Ὅθεν ἠναγκάσθη ν' ἐπιστρέψῃ πλησίον τῆς Μαρίας τὴν ὁποίαν περιέμενεν ἕως ὅτου νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸν ὕπνον, μετ' ὀλίγον δὲ τὴν ἀντάμωσε καὶ ἔμεινε μόνος μὲ αὐτὴν τερῶν σιωπὴν πολλὴν ὥραν. Ἡ δὲ ἐρωμένη τοῦ Ραυμόνδου, ἐπαρκτηρεῖ τὸν Ἄλφόνσον διότι τῆς ἐφαίνετο ὅτι ἀνακαλύπτει εἰς τὸ πρόσωπόν του τοὺς χαρακτῆρας οἵτινες ἦσαν ἐζωγραφημένοι ἐπὶ τῆς εἰκόνης τοῦ πατρός της.

Πάν δὲ νέον βλέμμα τὸ ὁποῖον ἔρριπτε ἐπὶ τοῦ Μονάρχου ἐβεβαίονεν αὐτὴν τὴν πειρασμολήν. Τοῦτο παρατηρήσας ὁ Δὼν Ἄλφόνσος ἐνόμισεν ὅτι ἦτον εὐτυχὴς πρόδρομος διὰ τὸν ἔρωτά του. Αὐτὸς δὲ ὁ στοχασμὸς τὸν ἐνεθάρρυνεν εἰς τὸ νὰ τῆς ὁμιλήσῃ οὕτω. Ὡραία Μαρριάν, ἀφοῦ ἐνόησες τὸ μυστήριον τῆς καρδίας μου δὲν θέλεις μοῦ φανερώσει καὶ σὺ τὸ τῆς ἐδίκης σου. Οἱ φλογεροὶ ὀφθαλμοί μου, ἡ δεσμευομένη ἐνώπιόν σου γλῶσσα μου, πάντα ταῦτα σοῦ ἐμαρτύρουν κατὰ πόσον μοῦ εἶσαι ἀγαπητή. Διότι ποτὲ οὔτε κατὰ τὰ ὠραιότερα ἔτη τῆς νεότητός μου δὲν ἐδοκίμασα τόσον ζωηρὰν ὁρμήν. Πόσον θὰ ἦτον εὐχέστερον εἰς ἐμὲ, ἀν' ἡδυνάμην νὰ σοῦ ἐμπνέσω παρόμοιον αἰσθημα. Σιωπᾶς, Μαρριάν; Οἱ ἐκτεπληγμένοι ὀφθαλμοί σου ἀποστρέφονται τοὺς ἰδιούς μου; Μήπως αὕτη ἡ ὁμολογία τοῦ ἔρωτός μου σὲ λυπεῖ; — Ἰμᾶς πρέπει νὰ λυπῇ περισσότερον, Κύριε, ἀπεκρίθη ἡ ἐνάρτεος ἐρωμένη. Λοιπὸν διὰ τοῦτο μὲ ἐδέχθητε ἐνταῦθα διὰ νὰ ἀρπάσῃτε μίαν σύζυγον ἀπὸ τὸν ἀγαπητόν της ἄνδρα; Ἐνόμιζον ὅτι τὸ παλάτιόν σου εἶναι ἄτυλον ἱερόν. Θέλετε λοιπὸν προδώσει τὰς ἐλπίδας μου καὶ τὰς τοῦ Ραυμόνδου; Ἐὰν ἐκεῖνος ὁ ἥρωας σὰς εἶναι ἀγαπητὸς καθὼς μὲ εἴχετε κολακεύσει, ἐὰν ἦναι ἀληθὴ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα μοῦ ἔγραψε ὅτι ἔλαβε τὴν τιμὴν

νὰ σὰς σώσῃ τὴν ζωὴν, θέλετε πρὸς ἀνταμοιβὴν νὰ θανατώσῃτε αὐτόν; διότι βεβαίως αὐτὸς δὲν δύναται νὰ ζήσῃ ἄνευ ἐμοῦ. Ἡ εὐτυχία αὐτοῦ καθὼς καὶ ἐμοῦ κρέμανται ἀπὸ τὸν ἀμοιβαῖον ἔρωτά μας. Ἄ! ἐὰν σὰς ἤρκει τὸ σέβας καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη τῆς Μαρριάνης δὲν εἴχετε ἀνάγκην νὰ ζητήσῃτε αὐτὰ διότι ἡ καρδιά μου εἶναι πλήρης ἀπὸ αὐτὰ τὰ αἰσθηματά. Ἐὰν προσέτι καταδέχεσθαι νὰ δεχθῇτε τὴν ὑποταγὴν καὶ ἀγάπην θυγατρὸς πρὸς τὸν πατέρα της, ἐπειδὴ οἱ χαρακτῆρές σου ὁμοιάζουν κατὰ πολλὰ μὲ τοῦ; τοῦ πατρός μου τὸ ὁποῖον ἔχασα...

Ταῦτα λεγούσης τῆς Μαρριάνης ἠκούσθη θόρυβος συγκεχυμένων φωνῶν εἰς τὴν εἴσοδον τῆς αἰθούσης. Ὁ Δὼν Ἄλφόνσος; ἤνοιξε τότε τὴν θύραν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀνεκάλυψε τὸν Ραυμόνδον ἐν τῷ μέσῳ πολυαριθμοῦ λαοῦ, ὅστις ἐπερχόμενος μὲ τὴν υπερηφάνειαν εὐτυχοῦς ἑραστοῦ καὶ νικητοῦ, ἐπλησίασεν εἰς τὸν Βασιλέα καὶ κατέθεσεν εἰς τοὺς πόδας της μίαν χρυσὴν θήκην, ἐν ξίφος καὶ ἐν στέμμα. Ὁ αἰφνίδιος ἐρχομὸς τοῦ νέου Σικελοῦ, συνοδευόμενος μὲ τὰ δῶρα τὰ ὁποῖα μὲ εὐλάβειαν καὶ πίστιν ἐπρόσφερον εἰς αὐτὸν ἔρριψε τὸν δυστυχῆ Μονάρχην εἰς μεγάλην σύγχυσιν. Ἀλλὰ πόσον ἠύξησεν ἡ σύγχυσις του ὅταν ἤκουσε τὸν ἥρωα λέγοντα πρὸς αὐτόν. Μεγαλειότατε, σεῖ; εἴχετε συνομολογήσει εἰρήνην μετὰ τοῦ Βασιλέως; τῆς Μαιύρκης, διὰ τοῦτο ἀναγκαζόμενος νὰ ἐπιστρέψῃτε εἰς τὸ κράτος σας ἐνεπιστεύθητε εἰς ἐμὲ τὴν διοίκησιν τῶν στρατευμάτων σας. Ἀλλὰ τὴν τελευταίαν ἡμέραν καθ' ἣν στιγμὴν ἐτοιμαζόμεθα νὰ ἐπιδιδασθῶμεν εἰς τὰ πλοῖα διὰ νὰ ἀναχωρήσωμεν, ὄντες χωρὶς κἀμμίαν προφύλαξιν, δίδοντες πίστιν εἰς τὰ συμφωνηθέντα, οἱ ἀρχαῖοι ἐχθροί σας ὠφελοῦμε οὐ ἀπὸ τὴν ἀπουσίαν σας ἐπέπεσαν καθ' ἡμῶν αἰφνιδίως ἔχοντες ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Βασιλέα των. Οἱ στρατιῶταί σας χωρὶς ὅπλα καὶ χωρὶς διεύθυνσιν ἐπιπτον ἀπὸ τὰ κτυπήματα τῶν ἐχθρῶν, ἐν τοσούτῳ ἐγὼ συνάξας αὐτοὺς τοὺς ὠδήγησα κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ὅστις μετὰ μακρὰ ἀντίστασιν ἐτράπη εἰς φυγὴν, τὸν κατεδίωξα ἐπὶ πολλὴν ὥραν, καὶ ἔλαβον εἰς τὰς χεῖρας μου τὸ στέμμα του καὶ τὸ ξίφος του, ὀλίγον δὲ ἔλλειψε νὰ συλλάβω καὶ αὐτόν τὸν ἴδιον, ἀλλὰ μοῦ διέφυγε, τέλος τὸν ἐπολιόρκησα ἐντὸς αὐτῆς τῆς πρωτευούσης τευ ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ἐσῆκωνον τὴν πολιορκίαν, ἀν δὲν τὸν ἠνάγκαζον νὰ κάμῃ νέαν συνθήκην καὶ νὰ μᾶς παραδώῃ τρεῖς ὀχυρά; θέσεις. Μετὰ δὲ ταῦτα βιαζόμενος νὰ σὰς ἐνταμώσω καὶ ὅχι ὀλιγώτερον ἀνυπόμονος νὰ ἴδω τὴν ἀγαπητὴν μου Μαρριάναν, ἐτάχυνα τὴν ἀναχώρησιν τῶν στρατευμάτων σας, τὰ ὁποῖα τώρα εὐρίσκονται εἰς τὸ βασιλεῖόν σας, ἐγὼ δὲ σὰς φέρω ταύτην τὴν συνθήκην, μετὰ τοῦ στέμματος καὶ τοῦ ξίφους τοῦ ἀρχαίου ἐχθροῦ σου. Τώρα δὲ ἀρκετὰ εὐτυχῆ; διότι ἠδυνήθην νὰ κλείσω τὴν εἰρήνην τὴν ὁποίαν ὁ ἡγεμὼν μου εἶχε δώσει εἰς τὸν λαόν του, ἤλθον

νὰ γευθῶ τοὺς καρπούς της πλῆσιόν του καὶ νὰ φροντίσω διὰ νέων ἐκδουλεύσεων νὰ γίνω ἄξιος τῆς φιλίας του.

Ὁ Δὺν Ἀλφόνσος, ἅμα ἤκουσε ταῦτα ἐνηγκαλίσθη τὸν Ῥαϋμόνδον, καὶ τοῦ εἶπεν. Σὺ μοῦ ἔσωσε τὴν ζωὴν, σὺ εἶσαι καὶ τὸ στήριγμα τοῦ κράτους μου. Νέε ἄνθρωπε, αἱ ἐκδουλεύσεις τὰς ὁποίας μοῦ ἔκαμες εἶναι δύσκολον νὰ ἀνταμειφθῶσιν ὅθεν σοὺ ἀπονέμω τὸ ἄξιωμα τοῦ . . . ὁ Δὺν Ἀλφόνσος δὲν ἐτελείωσε τὴν φράσιν του τρομακτικῶς διὰ τὴν ὁμολογίαν τὴν ὁποίαν ἐκυνδύνευε νὰ ποιεῖ. Ὁ ζηλότυπος ἔρω, τοῦ ἐπαρίστησεν ἀμέσως τὸν Ῥαϋμόνδον ὡς ἀντιζήλον προτιμώμενον παρὰ τῆς ἐρωμένης του. Εἰς αὐτὴν τὴν εἰκόνα ἡ παρὰ τοῦ Μονάρχου ἐδιπλασιάσθη, διὰ τὸ αὐτὸ ἀφῆσας αὐτὸν ἀπὸ τὰς ἀγκάλας του ἔρριψεν ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα σχεδὸν ὀργίλον καὶ ἀπεμακρύνη.

Ἐκτεταγμένος δι' αὐτὴν τὴν τόσον ψυχρὰν ὑπόδοχὴν ὁ ἀνδρεῖος Σικελὸς ἔμενεν ἀκίνητος καὶ σιωπηλός. Ἐκύτταξε τριγύρω του διὰ νὰ ἴδῃ τὸ πολυπύρρον πλῆθος τὸ ὅποιον τὸν περιστοιχίζει, ἀλλ' αὐτὸ μιμηθὲν τὸν ἡγεμόνα του ἔγεινεν ἄφαντον. Πῶς! ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, ὁ Βασιλεὺς μ' ἐνηγκαλίζειτο μὲ ἀγάπην, μὲ ὠνόμαζε σωτῆρα αὐτοῦ καὶ τοῦ λαοῦ του, ἔπειτα ἡ θερμότης τῶν ἐνγκαλισμῶν του ἐψυχράνη, μὲ ἄφητε καὶ μοῦ ἐξετόξευσε βλέμμα σχεδὸν ὀργίλον. Ἀμφιβολία σκληρὰ καὶ ἀπελπιστικὴ! πῶς θέλω δυνηθῆ νὰ σὲ διαλύσω; Τότε ἔκαμεν ὀλίγα βήματα καὶ εὗρεθῃ ἔμπροσθεν τῆς Μαρίας. Εἰς τὴν θέαν ἐκείνην τῆς ἀγαπητῆς εἰς αὐτὸν γυναικὸς ἐλησμονῆσε τὸν ἀχάριστον φίλον του καὶ δὲν ἐβλεπεν ἄλλο εἰμὴ τὴν πιστὴν ἐρωμένην του. Ἰδὼν ὅμως τὴν λύπην εἰς τὴν ὁποίαν ἦτο βυθισμένη, καὶ τὰ δάκρυα τὰ ὅποια ἔτρεχον εἰς τὸ πρόσωπόν της ὁ Ῥαϋμόνδος ἐφώνασε. Καὶ σὺ ἐπίσης σκληρὰ καὶ σὺ ἀποστρέφου τὸν Ῥαϋμόνδον; Κλαίεις; μήπως ἡ παρουσία μου σὲ λυπεῖ; Ἄ! ἐὰν ἡ τύχη μου εἶναι τοιαύτη ὁμίλησον, σὲ ἀγαπῶ ἀναμιφιδόλως ἀλλὰ θέλω θυσιάσει τὸ πᾶν διὰ τὴν εὐτυχίαν σου.

Ἡ Μαρία ἀκούσασα αὐτοῦ τοὺς λόγους ἐνηγκαλίσθη αὐτὸν καὶ τὸν εἶπεν. Ὅχι, φίλτατε ἐραστὰ ἡ παρουσία σου δὲν μοῦ εἶναι παντελῶς δυσάρεστος, διότι ἡ πεποιθήσις τοῦ ὅτι θὰ σὲ ἀπολαύσω μὲ ἔκαμε ν' ἀγαπήσω τὴν ζωὴν, τὴν ὁποίαν ἐμίσησα μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητρός μου. Ἀλλὰ ἀν καὶ ἔλαβον τὴν τύχην νὰ σ' ἀπολαύσω, μ' ὅλα ταῦτα δὲν εἶμαι περισσότερο εὐτυχής. Ἄ! ἐὰν ἤξευρες ὅποιον νέον ἀτύχημα σ' ἐπερίμενεν εἰς αὐτὸν τὸν τόπον, βεβαίως δὲν ἤθελες νομίζει ὅτι μὲ ἐπανεῦρες. Καὶ ποῖον εἶναι αὐτὸ τὸ ἀτύχημα; ἐξήγησέ το ταχέως, Μαρία. Αὕτη ὅμως κατ' ἀρχὰς ἐδίσταζε νὰ τοῦ ὁμολογήσῃ τὴν αἰτίαν τῆς λύπης της, μετὰ ταῦτα ὅμως βιαζομένη ἀπὸ τὸν ἐπίμονον ἐραστὴν της τοῦ ἐφανέρωσε τὸ πρὸς αὐτὴν πάθος τοῦ Βασιλέως. Ὁ δυστυχὴς ἐραστὴς εἰς αὐτὸ τὸ νέον δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὸ ἑαυτὸν

του. Ἀχάριστε! ἐφώνασεν, αὐτὸ εἶναι τὸ γέρας, τὸ ὅποιον μοῦ ἀπονέμεις πρὸς ἀνταμοιβὴν τῶν ὑπηρεσιῶν μου, ἔσωσα τὴν ζωὴν σου καὶ ὄλων τῶν στρατευμάτων σου καὶ πρὸς ἀνταμοιβὴν αὐτῶν τῶν εὐεργεσιῶν, θέλεις νὰ μοῦ ἀρπάσῃς τὴν ἐρωμένην μου. Εἰ μὴν ἐπίσης ἀχρεῖος ὡς σὺ, αὐτὸς ὁ βραχίον ὅστις σὲ ὑπερασπίσθη ἤθελε σοὺ δώσει τὸν θάνατον. Το ἄξιζεις βέβαια. Ἀλλ' ὅχι δὲν θέλεις λάβει τὴν τιμὴν νὰ φανευθῇ ἀπὸ τὴν χεῖρα ἐνὸς μεγαλοψύχου πολεμιστοῦ. Μαρία, ἂς φύγωμεν, ἂς ἐξέλθωμεν ἀπὸ αὐτὸ τὸ παλάτιον, προτιμῶ τὰς πλέον φοικτὰς ἐρήμους διότι ἐκεῖ τοῦλάχιστον δὲν θ' ἀπαντήσω ἀχάριστους βασιλεῖς. Κατέπεισε λοιπὸν τὴν ἐρωμένην του νὰ φύγῃ τὴν νύκτα αὐτὸς δὲ ἐξῆλθε διὰ νὰ προετοιμάσῃ τὰ χρειαζόμενα εἰς αὐτὴν τὴν μυστικὴν καὶ ταχέαν φυγὴν.

Ἡ νύξ ἐφθασε τὸ δὲ βαθὺ σκότος ἐδοήθησε τοὺς δύο ἐραστὰς ν' ἀναχωρήσουν ἐκ τοῦ παλατίου. Ὁ δὲ Δὺν Ἀλφόνσος ἀποσυρθεὶς εἰς τὸν θάλακμόν του ἐκλείσθη μόνος πολεμῶν μὲ τὴν συνείδησίν του. Ὁ ἔρω καὶ ἡ φιλία ἀτετέλουν εἰς τὴν καρδίαν του τὴν τρομερωτέραν μάχην, ὠθούμενος μεταξὺ αὐτῶν τῶν δύο παθῶν, ἄλλοτε μὲν τὸν ἐκυρίευσεν τὸ ἓν καὶ ἄλλοτε τὸ ἄλλο. Ἀλλὰ τέλος ἡ φιλία ἐθριάμβευσε, ἐσηκώθη καὶ διευθύνθη εἰς τὸν θάλακμον τῆς Μαρίας. Ἄς ὑπάγω, εἶπεν, ν' ἀναγγείλω εἰς τὴν Μαρίαν τὸν θρίαμβον τὸν ὁποῖον ἔκαμα εἰς τὸν ἑαυτὸν μου κατὰ τοῦ πάθους μου, ἂς ὑπάγω ν' ἀποδώσω τὴν εἰρήνην εἰς τὴν πιστὴν ἐρωμένην. Αὕτη ἀγαπᾷ τὸν Ῥαϋμόνδον, ὁ δὲ Ῥαϋμόνδος εἶναι φίλος μου. Ἀλλ' ὁποία ἐκπληξίς τὸν ἐκυρίευσεν ὅταν ἐφθισεν ἐκεῖ εὐρὼν αὐτὸν κακόν. Τρέχει ἀμέσως εἰς τὸν τοῦ Ῥαϋμόνδου ἄλλ' οὔτε εἰς ἐκεῖνον δὲν ὑπῆρχε κανεὶς. Τότε ὁ ἔρω τὸν ὅποιον πρὸ ὀλίγου ἐνόμιζεν ὅτι ἐνίκησεν ἀνεγεννήθη μὲ ὅλην αὐτοῦ τὴν σφοδρότητα. Ὁ ἀντιζήλος μου καὶ ἡ ἐνοχος ἐρωμένη του ἐδραπέτευσαν, ἀνέκραξεν ὁ Ἀλφόνσος, ἐὰν χάσω τὴν Μαρίαν, φεῦ! θέλω χάσει τὸ πᾶν. Ἐπειτα προσκαλέσας τοὺς φύλακας μεγαλοφώνως τοὺς ἠρώτησε. Τί ἔγεινεν ὁ Ῥαϋμόνδος καὶ ἡ Μαρία; ἀλλ' αὐτοὶ ἐπεὶ δὲν ἐγνώριζον ν' ἀποκριθῶσιν εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην, ἐπιπληχθέντες ἐστάλησαν νὰ τοὺς ἀναζητήσουν. Ὅθεν εὐπειθεῖς εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου τῶν διέτρεξαν καὶ τὰ μάλλον ἀπόκρυφα μέρη τοῦ παλατίου διὰ νὰ τοὺς εὑρουν, ἀλλὰ δὲν ἐστάθη δυνατόν νὰ τοὺς εὑρουν. Μόλις δὲ ὕστερον ἀπὸ πολλὰς ἀναζητήσεις εὗρεθῃ εἰς ἐκ τῶν ταπεινοτέρων ὑπηρετῶν τοῦ παλατίου ὅστις ἀνήγειλεν εἰς τὸν βασιλεῖα ὅτι εἶδεν ἐξερχομένους τοὺς δύο ἐραστὰς ἐνδεδυμένους μὲ ποταπὰ φορέματα καὶ διευθυνόμενοι δὲ πρὸς τὸν λιμέν. Τί; δὲν θ' ἐπακρίδω πλέον τὴν Μαρίαν; ἐφώνασε. Φύλακες, τρέξετε εἰς τὸν λιμένα νὰ τὴν στρέψετε ὀπίσω, διότι μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ ζῶ χωρὶς αὐτὴν. Αἱ δὲ ἀπελπιστικαὶ κραυγαὶ τοῦ Μονάρχου, διασκορπισθεῖσαι εἰς τὴν ἐκτετακμένην στοάν τοῦ παλατίου ἐδίωξαν τὸν ὕπνον ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπάντων.

Μετ' ὀλίγον οἱ φύλακες ἔφερον τοὺς δύο ἐραστάς· τοὺς ὁποίους συνέλαβον καθ' ἣν στιγμήν εἰσέρχοντο εἰς τὸ πλοῖον. Θανάσιμος ὠχρότης ἦτον ἐντετυπωμένη εἰς τὸ πρόσωπον τῆς Μαρίας, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τῆς ἔχονον ποταμοῦ· δακρύων, ὃ δὲ 'Ραυμόνδος μὲ πρόσωπον κατακόκκινον ἀπὸ μανίαν ἠτένισεν εὐτόλμως εἰς τὸν Μονάρχην καὶ ὀνειδιζὼν τὴν μαύρην ἀχαριστίαν του τῷ εἶπεν. Ἀναίσθητε! ἐγὼ ἔδωσα πῖσιν εἰς τὴν φιλίαν ἐνὸς Βασιλέως, νομίζων ὅτι εἶναι εὐκρινῆς, εὐγενῆς καὶ μεγαλόδωρος· ὁ δὲ ἄνθρωπος ἀναγκαζόμενος ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν ἀλήθειαν τῶν ὀνειδισμῶν του, εἶπε· μέγαλυνον ὀλιγώτερον τὴν ἀξίαν τῶν ὑπηρεσιῶν σου, μοῦ ἔσωσας τὴν ζωὴν, ἀλλὰ σὺ δὲν ἔκαμες τίποτε περισσότερον ἀπὸ ὅτι θὰ ἔκαμνε πᾶς τις εἰς τὴν θέσιν σου εὐρισκόμενος, τὸ δὲ αἰσθημα τὸ ὅποιον σ' ὥθησε νὰ μὲ βοηθήσῃς ἦτον ἀνεξάρτητον τῆς θελήσεώς σου, διότι δὲν ἔκαμες ἄλλο παρὰ νὰ ὑπακούσῃς· εἰς τὴν φωνὴν τῆς φύσεως, ἥτις χωρὶς τὴν θέλησίν σου ἔθεσεν εἰς τὴν καρδίαν σου αὐτὸ τὸ αἰσθημα τῆς μεγαλοφυχίας. Καὶ σὺ ἀκόμη ὁμιλεῖς περὶ μεγαλοφυχίας! Ἀχάριστε, βάβαρε, ὃ ὅποιος ἀποσπᾷ τὸν σύζυγον ἀπὸ τὴν σύζυγόν του καὶ τὴν ἐρωμένην ἀπὸ τὸν ἐραστὴν, σὺ ὅστις μεταχειρίζεσαι τὴν ἀπόλυτον ἐξουσίαν σου διὰ νὰ χωρίσῃς δύο καρδίας αἰτινες ἐγεννήθησαν ἡ μία διὰ τὴν ἄλλαν; Ὁ δὲ ἄνθρωπος μανεῖς εἰς αὐτοὺς τοὺς λόγους τῷ εἶπεν, προπῆτα ἤθελον σὲ στείλει ἀμέσως εἰς τὸν θάνατον, ἀλλ' ἐν ὑπόλοιπον εὐσπλαγχνίας μὲ ἀναχαιτίζει, ἄκουσον. — Δὲν θελω τίποτε ν' ἀκούσω, ἀπεκρίθη ὁ 'Ραυμόνδος, διότι τί δύνασαι νὰ εἴπῃς πρὸς δικαιολογησίαν σου; — Δὲν ἐπιθυμῶ ποσῶς νὰ δικαιολογηθῶ ἀλλ' ἄκουσον. — Σοὺ τὸ προεῖπον δὲν θέλω τίποτε ν' ἀκούσω. — Τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν ἰσχυρογνώμεις νὰ μὲ θεωρῇς ὡς ἕνα τύραννον. Καλὰ θέλω γείνει τοιοῦτος. Φύλακες κλείσατέ τον εἰς τὴν σκοτεινότεραν φυλακὴν, καὶ ἐάν ἕως αὐρίου ἡ ἀλαζονία του εἶναι ἡ αὐτὴ, τότε τὸν στέλλω εἰς τὸν θάνατον. — Αὐρίον λοιπὸν θέλεις ἐπισφραγίσαι τὴν ἀτιμίαν σου! Ἐπειτα στραφεῖς πρὸς τὴν Μαρíanαν ἀπὸ τὴν ὁποίαν τὸν εἶχον χωρίσει τῇ εἶπεν. Κλαίεις, φιλάττη ἐρωμένη! ὦ πόσον αὐτὰ τὰ δάκρυα εἶναι πολύτιμα εἰς τὴν καρδίαν μου! ὕγιαίνε, ὠραία Μαρíanα· ἰδοὺ αὐτοὶ μὲ σῦρουν μακρὰν ἀπὸ σέ, ὑποσέθητί μου ὅτι θὰ μείνης πιστὴ εἰς ἐμὲ, καὶ ἂν ἀποθάνω θ' ἀποθάνω τοῦλάχιστον εὐχαριστημένος.

Τότε τοὺς ἐχώρισαν καὶ πάλιν, ἡ δὲ Μαρíanα ἠθέλησε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ ἀλλὰ δὲν τῆς ἐσυγχωρήθη, ἔπειτα ἔπεσαν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Μονάρχου καὶ ὑψώσασα εἰς αὐτὸν τοὺς γέμοντας δακρύων ὀφθαλμούς· τῆς τὸν ἐξώρκεισεν εἰς πᾶν ὅ,τι ἔχει ἰερώτερον νὰ συγχωρήσῃ εἰς τὸν 'Ραυμόνδον καὶ νὰ συγκατανεύσῃ εἰς τὸν ὑμέναιόν των, ὁ βασιλεὺς ὅμως, τὸν ὅποιον αἱ ἀλαζονικαὶ ἀποκρίσεις τοῦ 'Ραυμόνδου εἶχον ἐρεθίσαι, ἔκλεισε τὰ ὦτα εἰς τὰς παρακλήσεις τῆς Μαρίας, καὶ τῇ εἶπεν ἡ θὰ γί-

Εὐτέρπ. τόμ. Η'. φυλλάδ. 53

νης σύζυγός μου ἡ περίμενε νὰ ἴδῃς τὸν 'Ραυμόνδον ἀποθνήσκοντα ἰσως καὶ τὸν ἴδιον ἑαυτὸν σου. Αὐτὴ εἶναι ἡ τελευταία ἀπόφασίς μου. Σηκωθεῖτε, κυρία, σᾶς ἀφίνω ἀκόμη μίαν ἡμέραν διὰ νὰ σκεφθῇτε, αὐρίον δὲ θὰ ἔλθω μόνος μου νὰ λάβω τὴν ἀπάντησίν σου, στοχάσου ὅτι ἡ ἀπόκρισίς σου αὕτη θὰ ἀποφασίσῃ τὴν τύχην σου καὶ τοῦ 'Ραυμόνδου. Μετὰ ταῦτα τὴν ἄφησε καὶ ἡ Μαρíanα ἐπέστρεψεν εἰς τὸν θάλαμόν της· εἰς τὸν ὅποιον ἅμα εἰσῆλθεν ἔπεσε λειποθυμημένη. Ἡ πιστὴ Δώρα πολὺν καιρὸν ἐνόμισεν ὅτι ἡ κυρία της· ἐξέπνευσεν, ἀλλὰ τέλος εὐτύχησε νὰ τὴν ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ζωὴν. Ἡ καρδιά ἐκείνης τῆς ἀτυχοῦς ἐρωμένης ἐκυμάτει πολὺν καιρὸν εἰς τὴν σκληρὰν ἀβεβαιότητα, διὰ τοῦτο ποτὲ μὲν ἀπεφάσιζε νὰ δώσῃ τὴν χεῖρά της εἰς τὸν Μονάρχην, ποτὲ δὲ νὰ μείνῃ πιστὴ εἰς τὸν 'Ραυμόνδον. Πῶς νὰ ὁδηγῇ λοιπὸν νὰ δώσῃ τέλος εἰς αὐτὴν τὴν σκληρὰν ἀμφιβολίαν; Πολὺν καιρὸν ἐμεινεν ἀκίνητος ἀπὸ ἀπελπισίαν, ἔπειτα ἐξηλθεν ἀπὸ τὸν θάλαμόν της μὲ μεγάλα βήματα, διέβη τὰς εὐρυχώρους στοάς τοῦ Παλατίου, καὶ τὰ ἐκτεταμένα προαύλια, καὶ τέλος ἔφθασεν εἰς τὴν φυλακὴν εἰς ἣν ἦτο κλεισμένος ὁ 'Ραυμόνδος. Διευθυνθεῖσα δὲ εἰς ἐκεῖνον ὅστις τὸν ἐφύλαττε τὸν εἶπε. Γνωρίζετε τὴν Μαρíanαν, ἐκείνην τὴν δυστυχῇ ἐρωμένην, ἥτις ἀποφασίσασα νὰ γείνη σύζυγός τοῦ 'Ραυμόνδου πρέπει νὰ χάσῃ αὐτὴν τὴν ἐλπίδα διὰ πάντοτε; Αὐτὴ ἦλθε νὰ σᾶς ζητήσῃ μίαν χάριν, θέλετε τῆς τὴν ἀρνῆθῃ; Καὶ τίς εἶναι αὐτὴ ἡ χάρις; τῆς ἀπεκρίθη μὲ τόνον τραχὺν ὁ ἄγριος δεσμοφύλαξ. Ἄ! θὰ τὴν ἐμαντεύσετε ἀναμφιδόλως, καμφθεῖτε παρακαλῶ, ἰδέτε τὰ δάκρυά μου... ἀφήσατε ἐδῶ τὰ δάκρυά σας καὶ τοὺς κλαυθμούς σας, ἀπεκρίθη ὁ δεσμοφύλαξ, εἶναι πολὺς καιρὸς ἅψ' ὅτου ἐγὼ δὲν ἤκουσα ἄλλο παρὰ ὅτι εἶμαι ἀναίσθητος, ὁμιλήσατε λοιπὸν ταχέως καὶ χωρὶς ἐλιγμούς· διότι ἄλλως εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ σᾶς ἀφήσω. Καλὰ λοιπὸν ἀνίσως διὰ μίαν στιγμήν, ἀπεκρίθη ἡ Μαρíanα μοῦ ἐσυγχωρεῖτε νὰ ἔμβω μέσα... Σᾶς ἤκουσα ἀλλὰ αὐτὸ δὲν εἶναι δυνατόν, δὲν δύναμαι ποτὲ νὰ προδῶσω τὸ χρέος μου. Ταῦτα εἶπε καὶ ἠθέλησε ν' ἀποσυρθῇ, ἀλλ' ἡ Μαρíanα ἐκράτησεν αὐτόν. Τί εἶναι; εἶπε, δὲν εἰμπορῶ νὰ περιμένω. Στοχάσθητι ὅτι θέλω νὰ ὑπάγω εἰς τὸν 'Ραυμόνδον ὅστις θ' ἀποθάνῃ, καὶ εἰς τὸν ὅποιον δὲν μένει οὔτε μίαν ἡμέρα ὀλόκληρον νὰ ζῇ. Ἀποκριθῆτέ μοι τοῦλάχιστον σᾶς παρακαλῶ εἰς τὴν ἐρώτησίν μου. Εἰς τί λοιπὸν; τῇ εἶπεν ὁ δεσμοφύλαξ μὲ φωνὴν ἐπίσης τραχεῖαν. — Δὲν ἡγαπήσατε ποτὲ; Τί σᾶς ἐνδιαφέρει αὐτὸ νὰ τὸ μάθετε; Ἄ! κίμετέ μου τὴν χάριν νὰ μοῦ ἀποκριθῇτε. — Μάλιστα, ἡγάπησα κατὰ τὴν πρώτην νεότητά μου. — Εἰς τὸν ἔρωτά σας θὲ δὲν ἀπνηγῆσατε κἀνὲν πρόσκομμα; ἐστάθη πάντοτε εὐτυχῇ; Ὅχι· ὁ πατὴρ μου κατέβαλεν ὅλην του τὴν ἰσχὺν διὰ νὰ καταπνίξῃ αὐτὸ τὸ πάθος μου. Καὶ μὲ τί ὄμμα ἐβλεπέτε αὐτὰ τὰ ἐμπόδια τὰ ὁποῖα ὁ πατὴρ σου ἔθετε διὰ νὰ ἐμποδίσῃ αὐτὸ τὸ συνοικέσιον. — Δὲν ἠξούρω τίποτε

ἄλλο παρὰ μόνον ὅτι ἀνίσως ἐπὶ τέλους δὲν ἐσυγκατένευσεν εἰς τὸν ἔρωτά μου δὲν ἤξεύρω εἰς ποῖον βαθμὸν ἤθελε φθάσει ἡ ἀπελπισία μου. Καὶ πῶς ἠδυνήθητε νὰ τὸν μαλάξετε; — Τὸν παρεκάλεσα τόσον ἐνθέρμως, τὸν ἐκέλευσα μὲ τόσα δάκρυα.... Τί λοιπόν; τὰ δάκρυά σου ἐχηρσαίμευσαν εἰς τὸν ἔρωτά σου καὶ τὰ ἰδικά μου δὲν θὰ δυνήθουν νὰ μαλαξοῦν ἐσέ. Ἄ! φίλε μου σ' ἐξορκίζω, ἐνθυμηθεῖτε τὰ δεινὰ τὰ ὁποῖα ὑποφέρατε — Καὶ τί σὰς ἐνδιαφέρουν τὰ δεινὰ τὰ ὁποῖα ὑπέφερον;

Ἡ ἀγρία καρδιά αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἐμαλάχθη ὀλίγον κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν. — Κυρία, διατί ζητεῖτε νὰ μὲ μαλλάξετε; Εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ σὰς ἀρνηθῶ αὐτὴν τὴν χάριν τὴν ὁποίαν μοῦ ζητεῖτε. — Ὅχι, δὲν θέλετε μοῦ τὴν ἀρνηθῆ, ἀπεκρίθη ἡ Μαριάννα, θὰ ἐναγκαλισθῶ τὰ γόνατά σας ἀν χρειασθῇ, καθὼς σεῖς διὰ νὰ μαλλάξετε τὸν πατέρα σας ἐνηγκαλισθῆτε τὰ ἰδικά του. Φίλε μου ἀφῆσέ με νὰ ἴδω ἀκόμη μίαν φορὰν τὸν Ραῦμόνδον, ἔχει ἀνάγκη τῆς παρηγορίας μου. — Κυρία, τῇ εἶπεν ὁ δεσμοφύλαξ, μ' ἐκάματε νὰ παραβῶ τὸ καθήκον μου· τὸ αἰσθάνομαι, ἀλλὰ μ' ἐσυγκινήσατε καθ' ὑπερβολήν. Ἡ Μαριάννα ἐδιπλασίασε τότε τὰς παρακλήσεις, καὶ μετ' ὀλίγον ἡ φυλακὴ τοῦ Ραῦμόνδου ἠνοίχθη πρὸ αὐτῆς.

Ὁ δὲ Ραῦμόνδος ῥιφθεὶς εἰς μίαν γωνίαν τῆς εὐρυχωροῦ φυλακῆς του ἦτο πολὺν καιρὸν κυριευμένος ἀπὸ φρικτὴν ἀπελπισίαν. Τὰ παράπονά του καὶ αἱ κραυγαὶ ἐτάραττον πολὺν καιρὸν τὸν σκοτεινὸν θόλον τῆς φυλακῆς του, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα αἱ δυνάμεις του τὸν ἐγκατέλιπον, τὰ δὲ τρέμοντα γόνατά του μὴ δυνάμενα νὰ τὸν κρατῶσι τὸν ἠνάγκασαν νὰ ῥιφθῇ ἐπὶ μιᾷς ποταπῆς κλίνης, ἐπὶ τῆς ὁποίας οἱ ὀφθαλμοὶ του μετ' ὀλίγον κατελήφθησαν ἀπὸ ὕπνον. Ἀλλὰ τί ὕπνον; δίκαιε Θεέ! Ἡ τρομερώτερα βάσανος ἤθελεν εἶσθαι ὀλιγώτερον σκληρὰ δι' αὐτὸν τὸν δυστυχῆ ἐραστὴν ἀπὸ τὴν εἰκόνα τὴν ὁποίαν ἡ ἐξημμένη φαντασία του παρίστανεν εἰς αὐτόν. Ἐβλεπε τὴν Μαριάνναν θριαμβεύουσαν καὶ ἐνδεδυμένην μὲ στολὴν βασιλίσσης νὰ πορεύηται μὲ πρόσωπον γαληνιαῖον εἰς τὸν βωμὸν στυριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Δὸν Ἀλφόνσου. Εἰς αὐτὴν τὴν εἰκόνα ὁ Ραῦμόνδος πηγαίνει πρὸς αὐτὴν τὴν ἄπιστον ἐρωμένην, τῆς ὁποίας ὄνειδίζων τὴν ἀστασίαν ἔλεγεν· ἄπιστη! ἐν στέμμα σὲ ἐθάμβωσε τόσον ὥστε νὰ τὸ προτιμήσῃς ἀπὸ τὰς ἀρετάς μου καὶ τὸν ἔρωτά μου. Ἡ Μαριάννα ἥτις εἶχεν ἤδη πλησιάσει ἀκούσασα αὐτὰς τὰς λυπηρὰς ἐκφράσεις δὲν ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά της ἀλλὰ μὲ φωνὴν διακοπτομένην ὑπὸ λυγμῶδους ἐφώναξε· Ραῦμόνδε, φίλτατέ μου ῥαῦμόνδε, ἐξύπνισον, ἐξελθε ἀπὸ τοὺς φρικτωδεις στοχασμοὺς εἴτινες σὲ περικυκλόνουν. Εἰξύπνησον, ἀγαπητέ μου μνηστὴρ νὰ λάβῃς τοὺς τελευταίους ἀσπασμοὺς τῆς μνηστῆς σου ἥτις θὰ ᾔηται διὰ παντὸς πιστὴ εἰς ἐσέ! Ὁ ῥαῦμόνδος ἐξύπνισας ἐφώναξεν ὁποῖαν φωνὴν ἤκουσα; τίς μοῦ φωνάζει; Τί, εἶσαι σὺ Μαριάννα; Ἐγὼ ἡ ἰδία εἶμαι, φίλτατε ἐγὼ

ἥτις ἦλθον πλησίον σου νὰ ζητήσω παρὰδειγμα γεναιότητος διὰ νὰ ἐπιστηρίξω τὴν ἰδικήν μου. Τὸ ζήτημα εἶναι νὰ ἀρνηθῶ τὸν ἔρωτά μου, ἢ νὰ ἀποθάνωμεν ἀμφότεροι. Ὁμίλησον λοιπὸν τί θέλεις νὰ κάμω; Θέλω σὲ ἀγαπᾶν πάντοτε, ὁ δὲ θάνατός μου θὰ μοῦ ἐφαίνετο γλυκὺς ἂν ἤμην πεπεισμένος καὶ περὶ τῆς ἰδικῆς σου. Αἱ, καλῶς, ἐφώναξεν ἡ Μαριάννα, ἡ τύχη μου ἀπεφασίσθη. Ὁ ἀποθάνω ἐρωμένη σου, σύζυγός σου, φίλη σου. Καὶ χωρὶς νὰ δυνήθουν νὰ προσθέσουν τίποτε εἰς αὐτὴν τὴν συνδιάλεξιν ἐφύλαττον σιωπὴν πολὺν καιρὸν ὄντες ἐνηγκαλισμένοι. Ἐπειτα ἐπνευθέντες εἰς ἑαυτοὺς ἐγκαρδιώνοντο ἀμοιβαίως νὰ θριαμβεύουν κατὰ τῆς ὀργῆς τοῦ Δὸν Ἀλφόνσου καὶ τῶν βασάνων του, ὅτε ἐπαρουσιάσθη ὁ δεσμοφύλαξ καὶ τοὺς ἠνάγκασε νὰ ἀποχωρισθῶσι. Μχταίως ἐζήτησαν νὰ τοὺς κάμῃ τὴν χάριν νὰ τοὺς ἀφήσῃ ἀκόμη μίαν στιγμήν, ὁ ἀδυσώπητος ὁμως δεσμοφύλαξ ἐκλείσει τὰ ὦτά του εἰς τὰς παρακλήσεις των, καὶ τοὺς ἠνάγκασε νὰ ἀποδώσουν τοὺς τελευταίους χαιρετισμούς των, ἔπειτα ἔλαβε τὴν Μαριάνναν ἀπὸ τὴν χεῖρα καὶ ἐξῆλθον, ἡ δὲ φυλακὴ ἐκλείσθη ὀπισθέν των. Ἡ δὲ θυγάτηρ τῆς Ἀμελίζας ἀφοῦ περιεπλανήθη πολὺν καιρὸν εἰς τὰς σκιὰς τῆς νυκτὸς ἐφθασε τέλος εἰς τὴν κατοικίαν τῆς ἀποφασίσασα νὰ ἐναντιωθῇ εἰς τὸν Μονάρχην. Βέβαια θυσιάζω τὸν ἐραστὴν, εἶπε, διὰ τῆς σταθερότητός μου, ἀλλὰ θὰ θυσιάσθω καὶ ἐγὼ. Ἀφοῦ λοιπὸν δὲν μᾶς εἶναι συγχωρημένον νὰ ζήσωμεν μαζύ, τουλάχιστον θὰ ἔχωμεν τὴν παρηγορίαν ὅτι θὰ ἀποθάνωμεν μαζύ. Θεῶ! λοιπὸν σὲ ἐπανάιδει, ὦ μῆτερ μου! Μετὰ ταῦτα ἔλαβεν εἰς τὰς χεῖράς της τὴν εἰκόνα τῆς προσφιλοῦς μητρός της ἔθεσεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς κλίνης της καὶ ἤρχισε γονυκλιτῆς πρὸ αὐτῆς, νὰ τὴν καταφιλή καὶ βρέχει μὲ τὰ δάκρυά της λέγουσα, εἰς τί μοῦ ἐχρησίμευσεν, ὦ μῆτερ τὸ νὰ ἐπιζήσω μετὰ τὸν θάνατόν σου, καὶ τὸ νὰ ἐπανεύρω τὸν ἐραστὴν μου τὸν ὁποῖον ἐξέλεξας διὰ νὰ γίνῃ σύζυγός μου! Μήπως καὶ τώρα δὲν θέλω ἀποθάνει χωρὶς ὁ δεσμὸς τοῦ ὕμεναίου νὰ δυνήθῃ νὰ μᾶς ἐνώσῃ Ποτὲ ὅχι δὲν θέλει ἐκτελεσθῇ ἡ ἱερὰ θέλησίς σου! Ὁ ἐραστὴς μου βαδίζει εἰς τὸν θάνατον καὶ ἐγὼ θέλω τὸν ἀκολουθήσει.

Ἄμα ἐτελείωσεν αὐτοὺς τοὺς λόγους ἐφάνη ὁ Δὸν Ἀλφόνσος ὅστις περιπατῶν ταχέως ἐστάθη πλησίον τῆς καὶ τῆς εἶπεν. Αἱ! λοιπὸν, κυρία, ὁποῖα εἶναι ἡ ἀπόκρισίς σας; Στοχάσθητι ὅτι αὕτη θέλει ἀποφασίσαι τὴν τύχην σου καθὼς καὶ τὴν τοῦ Ραῦμόνδου τὸν ὁποῖον διέταξα τοὺς φύλακας μου νὰ ὀδηγήσουν ἐδῶ. Τὸ στόμα σου θέλει ἐκφέρει τὴν σωτηρίαν τοῦ ἢ τὴν καταδίκην του· ἐνθὺ δὲ αὕτη, ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ τῆς εἰκόνης τῆς μητρός της ἐπροσπάθει νὰ διαλύσῃ τὴν σύγχυσιν ἥτις τὴν ἐκράτει εἰς σιωπὴν, ὁ Βασιλεὺς τὸν ὁποῖον ἡ ζηλοτυπία ἔκαμεν νὰ φαντασθῇ ὅτι ἐκείνη ἦτον ἡ εἰκόνα τοῦ Ραῦμόνδου τῆς εἶπεν, δώσε μου νὰ θρῄσσω τὴν εἰκόνα αὐτὴν τοῦ ἐραστοῦ σου καθὼς ἐντὸς ὀλίγον πε-

ριμένω νὰ τὸν ἴδω ἐκπνέοντα ὑπὸ τοὺς πόδας μου... Ἀλλ' ὦ Θεέ! Τί βλέπω; ἐνθύμῳσιν διεγείρουσιν εἰς ἐμέ αὐτοὶ οἱ χαρακτῆρες; Πῶς αὕτη ἡ εἰκὼν ἐφθασεν εἰς τὰς χεῖρας σου; Τὴν ἔλαβον ἀπὸ χεῖρα πολλῶν ἱερᾶν, ἀπεκρίθη ἡ Μαριάννα. Καὶ ποία εἶναι αὕτη ἡ χεὶρ; Τῆς μητρός μου. — Τῆς μητρός σου; Καὶ πῶς ὠνομάζετο αὕτη; Ἀμελί-ζα. Καὶ ἡξούρεις τίνι τρόπῳ αὕτη ἡ εἰκὼν μετέβη εἰς τὰς χεῖράς της; Ἐκείνη μοῦ εἶπεν ὅτι ὁ σύζυγός της τοῦ ὁποίου τὴν εἰκόνα βλέπετε ἐδῶ πλησίον τῆς ἐδικοῦς της, τῆς εἶχε δώσει αὐτὴν τὴν εἰκόνα ὡς ἐνέχειρον τοῦ ἐρωτός του. — Τί; αὐταὶ αἱ δύο εἰκόνες εἶναι αἱ τῶν γεννητόρων σου; Οὕτω, μοῦ εἶπεν ἡ μήτηρ μου, ἐπειδὴ ἐγὼ οὐδέποτε ἔλαβον τὴν εὐτυχίαν νὰ ἴδω τὴν πατέρα μου. Ποτε δὲν μοῦ ἐμειδίασεν οὔτε μὲ ἐσφιγξε εἰς τὰς ἀγκάλας του. Ὁ πατήρ μου πρὸ τῆς γεννήσεώς μου μὲ ἐγκατέλειπεν. Ἀλλὰ, κύριε, οἱ ὀφθαλμοί σας εἶναι ὕψοι, πάλτετε καὶ ἡ ψυχὴ σας συγκινῆται διὰ τὴν τύχην μιᾶς ἀτυχοῦς ὀρφανῆς, ἅ! ἐν θεάτε δύνασθε νὰ εἰπῆτε πατήρ μου! ὁ Δὸν Ἀλφόνσος φρίξας εἰς αὐτοὺς τοὺς λόγους εἶπε, τί ἀκούω; καὶ τί ἐπῆγαινα νὰ κάμω; Ἐπειτα ἐστράφη μίαν στιγμὴν διὰ νὰ δοῇ νῆν νὰ γίνῃ κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του. Ἀλλὰ ἡ συγχυσίς του ἔγεινεν ἰσχυρωτέρα ὅταν μὴ δυνάμενος νὰ κρατηθῇ ἐστράφη πρὸς τὴν θυγατέρα του καὶ μὲ φωνὴν πνιγνῆν τῆς εἶπεν· θυγάτηρ μου! ἐνηγκαλισθῆτε τὸν πατέρα σου! Ἐγὼ θυγάτηρ σου ἀπεκρίθη ἡ ἐκπεπληγμένη Μαριάννα! σεῖς πατήρ μου! Ναὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος. Φεῦ! ὦς νὰ ἦτον ὀλίγον ἡ ἐγκατάληψις τὴν ὁποίαν σοῦ ἔκαμον προτοῦ γεννηθῆς ἀκόμη ἐπλησίαζον προσέτι νὰ σοῦ δώσω καὶ τὸν θάνατον. Ἀλλὰ σὲ βλέπω ἀμφιβάλλουσαν ἂν πρέπη να μὲ ἀναγνωρίσης ὡς πατέρα σου. Ἄ! βέβαια εἰμαι ἄξιος αὐτῆς τῆς σκληρᾶς ἀμφιβολίας. Θυγάτηρ μου ῥίψον τοὺς ὀφθαλμούς σου εἰς αὐτὴν τὴν εἰκόνα, ἐπανεφέρε τους ἔπειτα εἰς τὸ πρόσωπόν μου καὶ σύγκρινε τοὺς χαρακτῆρας ἀμφοτέρων τῶν εἰκόνων. Μαριάννα ἐγὼ εἰμι πατήρ σου.

Ἡ Μαριάννα ἀπὸ ἐξέτασε μετὰ προσοχῆς, ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρός της καὶ τοῦ εἶπεν, Ναὶ, σεῖς εἰσθε πατήρ μου πιστεύω περισσότερον εἰς τὴν καρδίαν μου παρὰ εἰς τοὺς χαρακτῆρας, ἡ δὲ ὑπερβολικὴ χαρὰ τῆς ἐμπόδισε τὴν χρῆσιν τῆς ὁμιλίας, ὁ δὲ Βασιλεὺς σιωπῶν ἦτον πεσμένος τρυφερῶς ἐπὶ τῆς θυγατρὸς του ὅτε ἐνεφανίσθη ὁ 'Ραῦμόνδος ἐν τῷ μέσῳ τῶν φυλάκων οἵτινες τὸν συνώδευσαν. Ἰδὼν δὲ τὴν ἐρωμένην του εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἀντιζήλου τοῦ ἐφώναζεν, ὦ προδοσία! ὦ ἀπιστία! Τοιαύτη ἦτον ἡ ἀγάπη τῆς Μαριάννας; Ἄ! εἶθε νὰ μὴ μοῦ ἐδίδετο ἡ ἐλευθερία. Ἐπειτα στραφείς πρὸς τὸν Βασιλέα τοῦ εἶπεν αὐτὸς ὁ βραχίον ὁ τοσαύτης νικήσεως θέλει... 'Ραῦμόνδε, γαληνίασον τὰς ζηλοτύπους παραφορὰς σου, εἶπε στρεφόμενος πρὸς αὐτὸν ὁ Βασιλεὺς. Παύω πλέον τοῦ νὰ ἡμαί ἀντιζήλός σου διὰ νὰ γίνω πατήρ σου. Σὺ μὲ ἠτίμασας ἀναμφιδόλως, ἀλλὰ ἐγὼ

σοῦ ἔδωσα τὴν αἰτίαν, διότι ἐφάνην ἀχάριστος εἰς τὸν φίλον μου καὶ εὐεργέτην μου, θέλων νὰ τοῦ ἀφαιρέσω τὴν ἐρωμένην του, ἡ ὁποία ἦτο θυγάτηρ μου. Ἀλλὰ θέλω τοῦ τὴν ἀποδώσει τώρα καὶ μετ' αὐτῆς τὴν φιλίαν μου τῆς ὁποίας ἐφάνη τοιοῦτον ἄξιος καὶ τὴν ὁποίαν ποτὲ πλέον δὲν θέλει χάσει. Ἐπειτα διέταξε τοὺς φύλακας νὰ λύσουν τὰ δεσμὰ τοῦ 'Ραῦμόνδου καὶ λαβὼν αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας του τοῦ ἐδιηγῆθη τὸ μυστήριον τῆς γεννήσεως τῆς Μαριάννας. Διέταξε ἔπειτα νὰ ἐτοιμάσουν μεγαλοπρεπεστάτην παράταξιν διὰ νὰ ἐορτάσῃ τὸν ὑμέλιον τῆς θυγατρὸς του καὶ τοῦ φίλου του.

Τ Ε Λ Ο Σ.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΔΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΤΙΕΚΟΣ.

Σποδαιοτάτην καὶ θεμελιώδη μεταβολὴν ἐπῆνεγκε περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος αἰῶνος εἰς τὴν γερμανικὴν φιλολογίαν ἡ μεγαλοφυΐα τοῦ Γαίτου. Διὰ τῶν ἔργων τοῦ περιδόξου τούτου ἀνδρός, βοηθηθέντος καὶ ὑπὸ ἐτέρων ἐπιστήμων συγγραφέων, ἡ γερμανικὴ ποίησις ἀνεπτέρωθη αἴφνης καὶ διὰ μιᾶς καὶ μετ' ὀλίγου ἀνέλαβε τὴν ἡθικὴν αὐτῆς ἐπιρροὴν καὶ τὴν ἀρχαίαν δημοτικότητα. Εἰς τὴν φιλολογικὴν ὥθησιν ἦν ὁ Γαῖτ ἐδωκεν, ἐπιτυχῶς συνέδραμεν ὁ Δουδοβίκος Τιέκ.

Ἐγεννήθη δὲ οὗτος ἐν Βερολίῳ τῷ 1773, καὶ τῷ 1791 ἐξέδοτο τὸ πρῶτον αὐτοῦ δοκίμιον, τὸν Οὐίλιαμ Λόδελ, μυθιστόρημα ἐν ᾧ φλογερὰ ἐξεκονίζεται τοῦ συγγραφέως ἡ φαντασία. Τὰς σπουδὰς αὐτοῦ ἐπερπαίωσεν εἰς τὸ ἐν Γοττίνγκη Πανεπιστήμιον, ἰδίως δὲ ἡσχολήθη περὶ τὴν φιλολογίαν τοῦ μεσαιῶνος, καὶ ταύτην ἐκαλλιέργησε δι' ὅλης αὐτοῦ τῆς ζωῆς.

Πρῶτος ὁ Τιέκος ἡσχολήθη περὶ τὴν ἀρχαίαν δημοτικὴν τῆς πατρίδος του ποίησιν, ἥς μετέβαλε μὲν τὸν τύπον ἐπὶ τὸ νεώτερον, διετήρησεν ὅμως τὸν χαρακτῆρα καὶ τὸ πνεῦμα, τὴν εὐπιστίαν ἐκείνην καὶ τὴν ἀφέλειαν, τὰ ὁποία ἀνῆλθουσιν εἰς μόνον τὴν νηπιότητα τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν λαῶν. Συγχρόνως δὲ διὰ κρίσεων βαθυτάτων, ἐξηρεύνα καὶ ἀπεδείκνυε τὰς καλλονὰς τῆς ἀρχαίας ταύτης ποιήσεως, ἥτις τότε κατὰ πρῶτον ὤρισθη διὰ τοῦ ὀνόματος *ρομαντικῆς ποιήσεως*. Μετὰ ζήλου καὶ δραστηριότητος ἠγωνίσθη να καταστήσῃ ἀγαπητὴν εἰς τὴν πατρίδα του τὴν ξένην ποίησιν καὶ κατέστησε δημοτικὸς ἐν Γερμανίᾳ τὸν Σακεσπείρον, τὸν Σερβάντην, τὸν Δάγτην, τὸν Καλδερῶνα. Τοῦ πρώτου μάλιστα ἐγένετο ἐν μέρει μὲν μεταφραστὴς, ἐν γένει δὲ ἐνθουσιώδης ὑπομνηματιστής.

Σποδάσας τὰς ποιήσεις τοῦ Σακεσπείρου μετὰ βαθείας καὶ πολυχρονίου μελέτης, ὁ Τιέκος ἔδω-